

Barcelona

2'50 ptes.

Bella Llena

Febrer

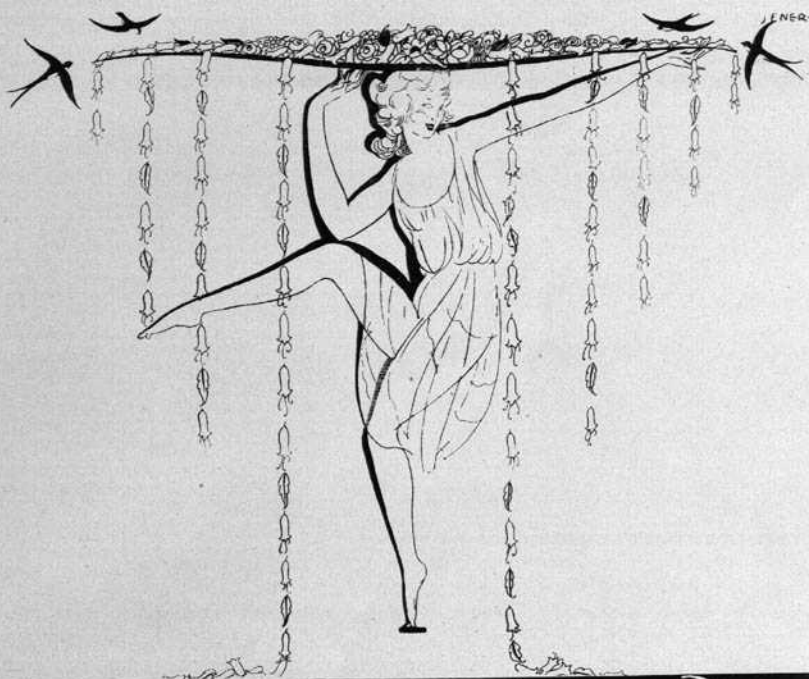
SUMARI

	Pàgines		Pàgines
<i>Coberta</i> , dibuixada per Mezquita-Almer		37	<i>El Carnaval barceloní</i> , per Carles
<i>Carnaval!</i>		38 i 39	Capdevila
<i>Mater amabilis</i> , per Josep Lleonart		40	<i>La Moda: capells</i>
<i>Una cacera del cervol</i>		41	<i>Curiositats estrangeres</i>
<i>Esports i danses a la neu</i>		42 i 43	<i>Estrelles del cinema: Dianna Karenne</i>
<i>Mosaic de disfresses</i>		44	<i>Monuments de Catalunya: el monestir de Poblet</i>
<i>Escultura moderna: marbre de F. Marés</i>		45	<i>Mosaic de disfresses</i>
<i>Retrat de la senyoreta Josefina Barba</i> , quadre de F. Masvila		46	<i>Set minuts d'espera</i>
<i>Robador d'amor</i> , per Octavi Saltor		47	<i>El client ideal</i> , per Pierre Mortier
<i>La dama de les sars de Jesús</i> , per Josep Carner		48 i 49	<i>Les exposicions, quadros d'E. Galwey i J. Colom</i>
<i>La Moda: vestits</i>		50 i 51	<i>La Moda: vestits</i>
<i>Confidències de gent de cinema</i> , per Just Comes			<i>Els esports</i>

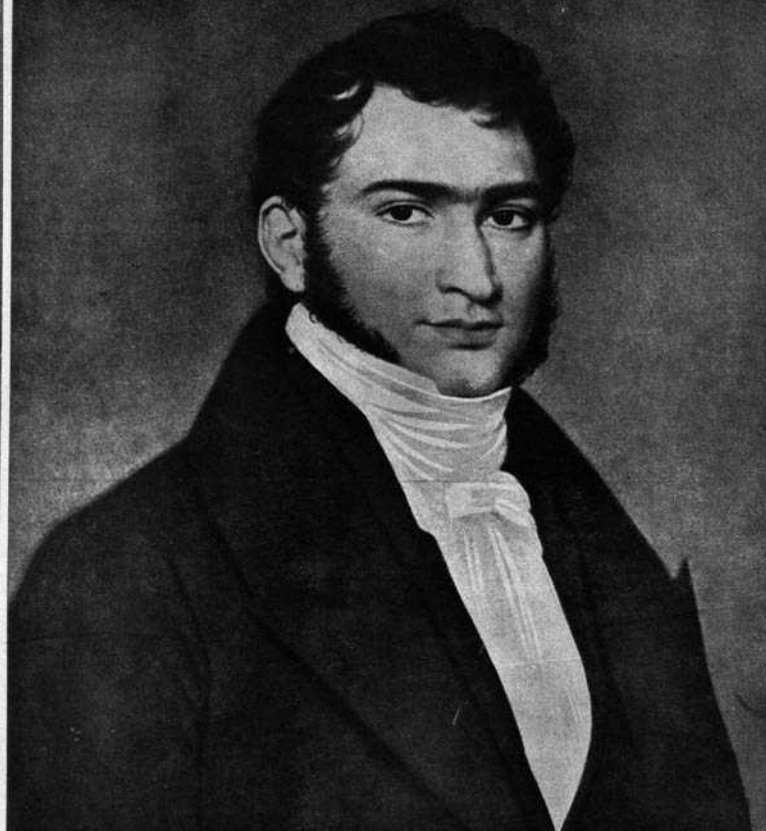
GRAVATS DE LA UNIO DE FOTOGRAVADORS

Corte Catalana, 48

ORGIA DE MYRURGIA

LES DENTIFRICES DU
DOCTEUR PIERRE

ELIXIR. PASTA I SABÓ

DRACER

M-a-g-a-t-z-e-m-s Catalunya

Plaça de Catalunya, 7

Novetats de Senyora

Actualment importants rebaixes
::: en totes les seccions :::

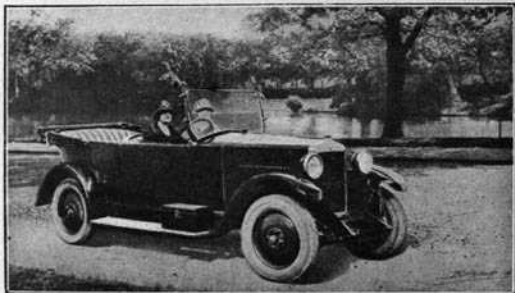
Preu Fixe

Telèfon: 4885 A.

Barcelona

Automòbils BERLIET

TORPEDO 4 PLACES - CHASSIS 7 HP. BERLIET

MODELS 1925

7 HP. 12 HP.
16 HP. 18 HP.

CAMIONS i CAMIONETES
DE 700 a 6.000 KILOS

EL MAJOR I MÉS PER-
FECCIONAT ASSOR-
TIT DE VEHICLES
AUTOMÒBILS, AL
PREU MÉS REDUIT

AUTOMÓVIL SALÓN

Plaça Catalunya, 18

BARCELONA

Carrer Trafalgar, 52

RADIOTELEFONIA

La novetat més interessant la constitueixen els
nous models d'aparells que està rebent la casa

J. ESTEVE MARATA

RONDA DE L'UNIVERSITAT, 7

Els més perfectes - Els més potents - Els més selectes

PROVES A DOMICILI

RENART

Art decoratiu

**Pintura
i Escultura
Reproduccions
Marcs**

Representació de la casa
Domenico Anderson,
de Roma

**Gravats
i Fotografies**

**Imatges i Altars
Decoració
policroma**

CARRER DIPUTACIO, 271
(entre Claris i Passeig de Gràcia)
BARCELONA

CAPDEVILA I GRAU

Fàbrica de Boles de Billar i Accessoris

Treballs de totes menes en ivori
Cruïfixos, Esclaves i altres objectes d'escultura
Escacs, Dames, Dòminos, etc., etc.

Canuda, núm. 33 - BARCELONA

LA INNOVACIÓ

La casa més important de Barcelona en
Elaneries, Sederes i Confeccions

Preu Fixe

Casa Central: Portaferrissa, 7 i 9

Sucursal n.º 1: Salmerón, 29 i 31

Sucursal n.º 2: Portal de l'Àngel, 10

FARMACIA INTERNACIONAL del Doctor J. M. Rossell

Rambla del Centre, 17. — Telèfon 1828 A. — Servei permanent. — Centre d'especifics estrangers

PERFUMERIA HIGIÈNICA.—Gran stock de productes de perfumeria de les millors marques: Houbicant, Coty, Guerlain, D'Orsay, L'Esprit, Fontanis, Dorin, etc., rebuts directament de les cases productores.—Preus econòmics.

Gastrobiol Rossell, cura les enfermetats d'estómac i vies digestives.—Pectoranes del Doctor Rossell, infalibles contra la tos.

LA CUBANA
Girona & Carbonell

La casa de Barcelona més ben assortida en cintes
Altes Novetas per a Senyora

RONDA DE SANT PERE, núm. 4

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser

Pa de luxe

RAMBLA DE CANALETES 9111.

TELÉFON A 2766.

CARRER DE MALLORCA 307 i 309:

TELÉFON - G. 2.

BARCELONA

CAMISERS

C. SANTA ANNA, 39 (Porta de l'Angel)

ARTICLES PER A PRESENTS

Les més riques fantasies en Mocadors de seda,
Corbates, Tirants i Bufandes / Botons, Bas-
tons i Carteres / Bates, Batins i Trajos de
saló / Darrers models en Bosses, Moneders,
Bruses, Mocadors i Echarps per a senyora

Gèneres de superior qualitat i a bons preus

Wertheim

BARCELONA
9, AVINYÓ, 9

MAQUINES PER COSIR I DUCAR
LES DE MILLO RESULTAT
LA CELEBRE "RAPIDA"

MARCA REGISTRO

Fàbrica de Teixits de Llana

Francesc Llonch

Antiga casa

JOAN LLONCH I GERMANS

S A B A D E L L

Sanatori per a Diabètics

Carrer de Negrevernís B(onanova) Barcelona

Telèfon 6346 G.

Situat en un dels indrets més agradosos i el més a prop dels voltants de Barcelona, prop de l'estació de la Bonanova del carril de Sarrià i dels tramvies del carrer Muntaner, números 58 i 59, parada del carrer de Copèrnic

Cuina de règim, laboratori d'anàlisi, personal especialitzat :
Tractament dietètic de la diabetes :
Tractament per l'Insulina

Director:

Dr. R. CARRASCO FORMIGUERA

Antic «Teaching Fellow» (membre docent) de la Harvard Medical School de Boston (Estats Units d'Amèrica)

CONSULTORI

Provença, 326, BARCELONA - Telèfon 2329 G

HORES DE CONSULTA

Dimarts, dijous i dissabte, de onze a dos quarts de deu

Tant al Sanatori com al seu consultori particular, el doctor Carrasco Formiguera tracta exclusivament diabètics

ORFEBRERIA D'ART
SUCCESORA DE

Heidrich & Co.

Telèf.

3187

Fernando, 35, bis i Avinyó, 4 - Barcelona

Gran Taller
de

Reparació de Magnetos

EL MÉS MODERN I PERFECCIONAT

C. CORNET, ENGINEER

BARCELONA: Corts, 481 - Tel. 35 H.

Magneto MEA

FABRICACIO
GARANTIDA

MIRALLS

CAMALÓ

Exposició i venda:
LAURIA, 9

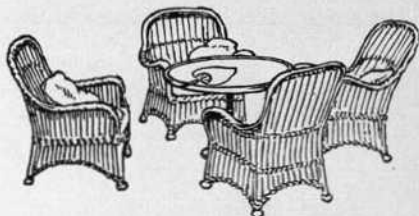
Bella terra

Fot. Sánchez-Catalá

CARNAVAL!

MATER AMABILIS!

Fins les rigors de l'agost es poden fer desitjar. Temperatures? Bah! L'atmosfera de les nostres ànimes intervé i atempera el món físic. Per això als companys de joventut, Narcís Coll l'arquitecte, Damià el propietari i diletant de totes les arts, Cases Garcia l'advocat, i jo, que també soc alguna cosa, aquella quinzena d'agost ens semblava una primavera durant la qual fèiem rebrotar les flors dels nostres dinou anys i uns quants després en converses i fins en silencis violats de records, de reedicions d'actituds mentals o genials, i de projectes encara joves. No ens desassemblàvem molt d'edat, i erem casats, excepte En Damià, el més jove i una mica misàntrop.

No ens veïem en tot l'any sinó una que altra vegada per coincidència o en cas de malaltia o desgràcia, i aquella quinzena seguida ens en dàvem el cor complert. Sant Hilari era més gerd els saltants d'aigua refulgents cantarelles més exuberants o heroïques, el sol hi tenia més miralls de llum i l'humiditat nocturna era menys temuda pel fet de trobar-nos-hi tots quatre. Així, col·lectivament ens designàvem les famílies, sobretot la jovenalla: «aquells quatre». Prou contribuïa a que haguessim cridat l'atenció, (de mi en particular, al menys, no m'hi faig il·lusions) la misantropia de bon tò d'En Damià que semblava que molt finament retreïés a les notes el que no li declarassin amor elles a ell.

Un matí, arribant a vista dels companys que seïen al peu de l'Establiment en sillons de palla sobre un tapic d'ombra, vaig sentir que En Narcís Coll, l'arquitecte, deia aquesta frase amb un tò de final:

—Des d'aleshores sempre més he buscat la figura de la meua mare dins de mi mateix.

Era l'emmarat etern. La seva amistat atenta, servicial, endevinatora, que era sinó pura extensió de les seves virtuts filials? Ell ens ha veïtat de malalts i endevinat i canalitzat les nostres crides d'esperit; comparant-m'hi, em venen remordiments de ser egoista.

Vaig fer com solíem. Quan arribava el reraçagat hi havia una correspondència de somriures; però la major part de les vegades ni un Déu vos guard explicat. Si conversaven, l'arribat de nou no interrompia; si callaven, potser com el meu de mig del rotlló el present de la branqueta florida o fruitada collida tot venint, deia una frase que, més que una salutació de fórmula, era com la seqüència d'una conversa que existís continuament entre nosaltres, com si invisiblement i tot estèssim sempre junts.

En Narcís Coll em mirava callant, —jo venia acalorat d'una excursió— i m'allargà el pal-pai amb el seu gest d'amfitrió que ribeteja d'or la més petita atenció que us tingui. Aquell curt silenci somrient al volt dels quatre sillons de palla també era amistat, però aquesta vegada encara sublimada pel deix, en aquell silenci, de l'última frase d'En Narcís Coll.

—Des d'aleshores sempre més he buscat la figura de la meua mare dins de mi mateix.

En Cases Garcia trencà el silenci: —A aquest potser no li has contat mai; li agradaria sentir-ho —, va dir senyalant-me.

Hi ha casos que contar-los seguit dues vegades ens fa com un escrípol vergonyós. I'm va semblar que a En Coll el torbava un escrípol així. Després d'una espera decorosa, deferent, i d'haver-me preguntat només amb el gest: —Dunca, ho conto? I jo haver-hi respost només amb el somriure: —Es clar que sí, encara va telerjar aquestes notes inicials:

Tu l'havies vista la mamà, em sembla. Quan vivíem a la casa del carrer de Vilana, sobre el Passeig de la Bonanova (encara que tu eres de poques visites), hi havies estat un parell de vegades.

Oh; no més, no — vaig fer jo —. Però és d'aquelles presències que et queden. Agil, uns ulls negres intel·ligents i reservats, un cap que vigilava. Tot plegat et feia respecte i et dava ànims. Jo en tinc una visió així.

Pobre mamà — va fer En Coll —. La vida resulta curta per pagar els deutes d'efecte. Ara estic al plé, si visqués la aturdiria d'obsequis materials... I t'el...

Se li trasmutà una ombra la cara com si el remordís el deute a un estrany, només de pensar en l'època aspra dels començaments de la carrera, quan la bona senyora l'ajudava omplint amb plata les clivelles on pogués minar la preocupació, i fent-lo quedar bé, sempre dissimuladament i cada vegada patint per a ocultar-ho a una altra filla i un gendre bon covador de capitals que ni li deixaven portar els comptes, i els feia mal, per poc que fos, el que la mare fes per l'altre fill.

Pocs anys abans de morir — va continuar En Coll — s'havia esblanquiat; com si s'anés apagant...

I després d'una pausa:

Un dia — pel febrer va fer dos anys — En Benaprés de Sarrià em va escriure proposant-me una entrevista pel diumenge. Ell no podia moure's perquè s'havia torçat un peu. Bé calla que hi anés jo. Li vaig telefonar que a quarts de deu.

Passeig de la Bonanova eulà m'hi entretenia... Se m'hi canalitzaven tants records! Quan passava a la boca del carrer que surt a la casa on tu ens havies vingut a veure, algú tocava la campana del reixat; aquell so determinat, familiar al senti que quasi l'emociona... I aquell roser de paret de forma esbiaixada i pesant d'una torre de la dreta del Passeig que es com una femsima coneguda d'anys... Te'l dibuixaria. I més enllà, el troc sense cases amb la vista de Barcelona la llum i els tons que et reproduïen la mateixa hora a la mateixa estació en aquella edat... Us en recordeu? Un sortit de casa desafiant el matí; tot era inferior a la nostra embranzida; o bé preocupat terriblement per coses sovint mig fictícies...

Exacte! — va comentar En Cases Garcia, amb el sen dir ponderatiu.

Em vaig treure el rellotge; —continua En Coll— justament un present de la mamà quan vaig acabar la carrera, i el pensament d'ella em va amarat totes aquelles reminiscències. Em sobraven vint minuts. Vaig dominar una certa vergonya que fa assegurar's en un pedris a la via pública. No passava una ànima. Es vela la cantonada del carrer de Sant Lluís. Al cap de poc, venint de Sarrià s'hi acostava una senyora; el vestit fosc picat d'unes espurnes de pedreria, li sedejava. S'hi va aturar. Estava a aquella distància que els ulls es veuen com clapes obscures, i potser que el perfil es dilueix poc o molt. Però, ara que era aturada... Em va fer un salt el cor! Les proporcions, la nerviositat del cos agíl, la mobilitat del cap... fins la cara allargada i la mica d'enclotament cap a les

temples del front que s'endevinava no gaire ample... Feia de bon imaginar-hi la figura de la meua mare. Jo la espiaua quiet, que no ho notés. S'impacientava pel tramvia; després obria una bosseta de seda i cercava no se què; tornava a estar quieta. Després, amb un gest lent del coll, va abaixar la vista; es mirava els turmells com per vigilar-se l'adequada posició dels peus, que fés bonic. Aquest gest em va fer adonar de les mitges de seda i les botines flamants amb complicació de civelles d'un gust discutible. Vaig imaginar que no es pensés haver-me cridat l'atenció i plantés per mi, perquè em va semblar que em mirava d'esquintilles. No devia ser el cas, però veure i sospitar van coincidir en la meua decepció. Aquell cantament estudiat del cap amb un no sé què de coqueta prescrita, com un signe d'atenció cap als turmells pretenciosos, havia bastat per arruinar-me instantàniament tota la il·lusió. La

vista se m'aguditzava i en les faccions d'aquella senyora era com si hi veies substituït el reflexe de la cara de la meua mare per una careta que li acabessin de posar des de dins. Ara ho veia; aquella fesomia era materialment distinta de com primer m'havia semblat. A la meua mare no s'hi assemblava gens.

Em va agafar un rencor estrany, de fill engelosat, i, tant per no veure més ni la taca d'aquell cos, com per donar-me una actitud digna — perquè qui sap què es podia pensar de mi aquella inconeguda? —, vaig treure'm un block de notes i vaig fer veure que hi llegia alguna cosa.

Després, l'activitat és una altra mare — a casa En Benaprès me'n vaig distreure. Projectàvem, fèiem xifres, croquis... Ens donàvem al projecte tojunt fonamentat de la fàbrica que avui té prop de Girona, amb una generositat i un color que semblava que materialment aixequessin l'edifici. En Benaprès ni es recordava de regatejar.

Però, altra vegada al carrer, em tornava l'escena a la imaginació. Com un mal factor antic, vaig arrecerar-me'n entrant a l'església. Allí a l'altar del Santíssim, de matinet, hi havia viscut pel temps, la claror mixta aplacant els seus clars i ombres especials per les conques dels ulls a moments tancats, o pel solc entre nas i boca de la meua mare que anava a combrar-hi. Vaig evocar els primers anys de casat que els dies que m'era possible, a aquella hora, feia una escapada a Sarrià. De vegades la trobava allí, altres a la sortida; però sempre era a fora, en el gran replà rectangular d'angles arrodonits, on ens dàvem el bes de bon dia i jo me n'endua una pau i un refresc de forces com si també haguess combrat en la seva santa cara. Vaig tancar els ulls. Aleshores si que la tornava a veure, exacta, corporal, com

quan vivia.

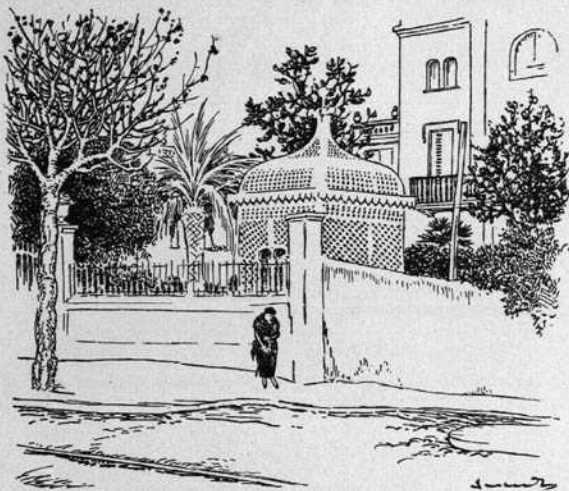
De vegades, en hores d'ombra m'he sorprès dient-me a mi mateix: Fill meu, i m'ha semblat recobrar alguna cosa de quan anava a reposar el front punxat de coronas d'espines sobre aquell muscle estret, ossós i cast.

Però, des d'aquella decepció, creu que no he tornat a buscar mai més la meua mare fora de mi.

Potser se li entelaren una mica els ulls. Però ell, domant l'afecte amb una punta de somriure com per contrarestar la part de dolor que arrossegava aquell record, va

abaixar el cap i va canviar de tema. S'alçà, perquè feia poc que la campana havia cridat a taula, i tots ens alçàrem amb ell per dir-nos adéu. Mentre ell entrava al clar menjador de vidrires de l'Establiment on la muller i el fill el sortien a rebre, els altres tres, amb el cotxe d'En Cases Garcia ens n'anàvem pel nostre cantó, encara penetrats d'un sentiment inefable que es feia una cosa mateixa amb la calma frondosa d'aquell paisatge que no podrem oblidar sinó amb la mort.

JOSEP LLIBONART

Il·lustracions de

Joan Junceda

UNA CACERA DEL CÈRVOL

Una jove concorrent a la cacera

Mr. Wiggle i el seu ajuda de cambra

Mr. Liddel
i les sevesfilles Pamela
i Diana

Ena. Sánchez-Catalá

Altra jove concorrent a la cacera

Un il·lustre poeta i humorista nostre, per expressar el desmerit de certs personatges monumentals, digué, no fa gaire, que l'escultor en aquests casos posa el personatge muntat i fa la majestat al cavall. Complet elogi, per contraccop, d'aquest nobilitat animal. En efecte, el cavall dona una mena de to als actes als quals intervé. D'aquí el prestigi dels esports d'equitació; d'aquí, sobretot, el prestigi de les caceres de gran estil, com la que reproduïm, parcialment, en aquesta pàgina. Es tractava d'una cacera del cervol i tingué lloc a Clousham Ball, un dels indrets més pintorescos d'Anglaterra. En dinen les ressenyes que ha estat potser la més brillant de la temporada i que s'hi caçaren exemplars de Devon i Somerset, que són els més apreciats d'Europa. La presència de gentils damisel·les hi donà un caient molt simpàtic. Una d'elles, Diana Liddel, porta tantmateix un nom ben apropiat. El seu pare, hi veia de lluny. D'altres, amb molta menys fortuna, se les donen de profetes.

ESPORTS I DANSES A LA NEU

*En moment de la carrera de trineus**Un salt emocionant de aefensa**Els corredors
aprofiten**un intermeu
per dansar*

Fot. Sánchez-Català

Poques coses encomanen tanta joia com la neu. La seva netedat, la seva brillantor sota del sol es propaguen al cos i a l'esperit. Si se'ns permetés la paradoxa, gosaríem dir que la neu és una flama, flama de dolit, d'alegria, de salut. Per això és tan propícia als esports, des dels que tenen un aire de clàssics, com el dels trineus, fins als que fa poc que triomfen, com el tennis. A bastament ho proclamen les fotografies d'aquesta pàgina, preses — a excepció de la primera, que és de les carreres internacionals de trineus celebrades a Garmosch-Partenkirchen — al Gran Rink de Saint Moritz, centre, com se sap, amb Chamonix, de les grans elegants reunions d'hivern. A Catalunya, es conrea també, de fa uns quants anys, aquesta afició. Algún aplec a La Molina ha arribat a adquirir un cert relleu. Ens cal, no obstant, lluitar, com ha passat aquest any, contra una realitat difícil de vèncer: al de la falta de neu. Així i tot, bé és que estiguem preparats per quan vingui un any d'abundor.

Un dels habituals partits de tennis

MOSAIC DE

MODELS DE PASCAUD

M.ª Antonieta

L'eunuc
(Dibuix de J. Dory)

Epoca Directori
(Dibuix de Guy Arnoux)

Cosac
(Dibuix de Barjaud)

Colombina
(De L'arcet, reproduit per R. de Capmany, amb detall al Carnaval de Caldesa)

DISFRESSES

I D. SIMON, DE PARIS

El paraigua
(Dibuix de J. Dory)

Mosqueter

Arlequi
(Dibuix de Barjanski)

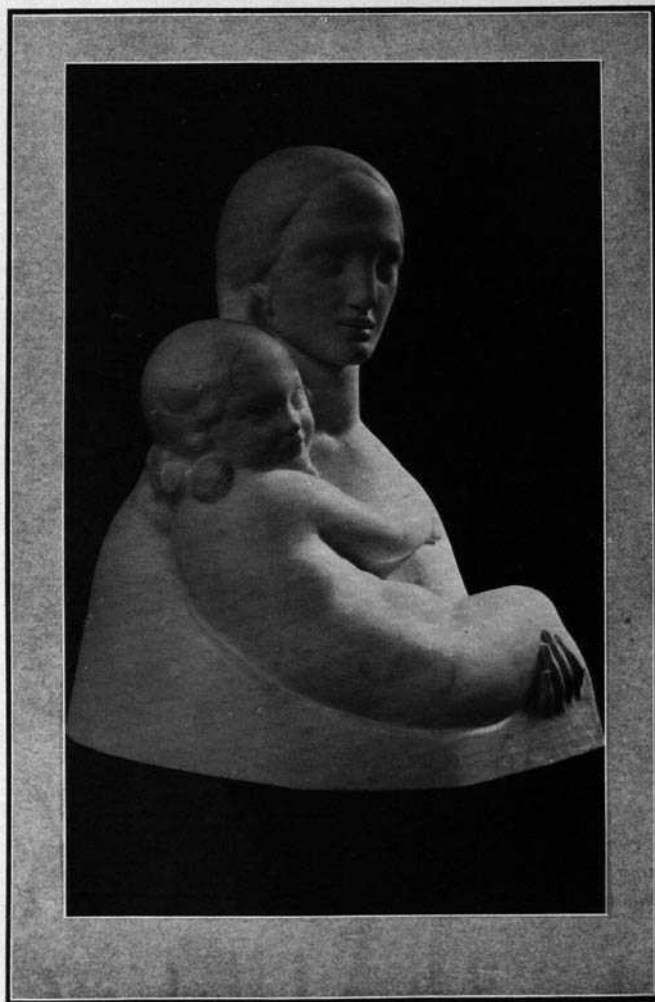
Epoca Lluís XV
(Dibuix de Ziarino)

Dama veneçiana
(D'A. Guillot, reproduït per R. de Capmany, amb drets al Carnaval de Caldesa)

ES C U L T U R A M O D E R N A

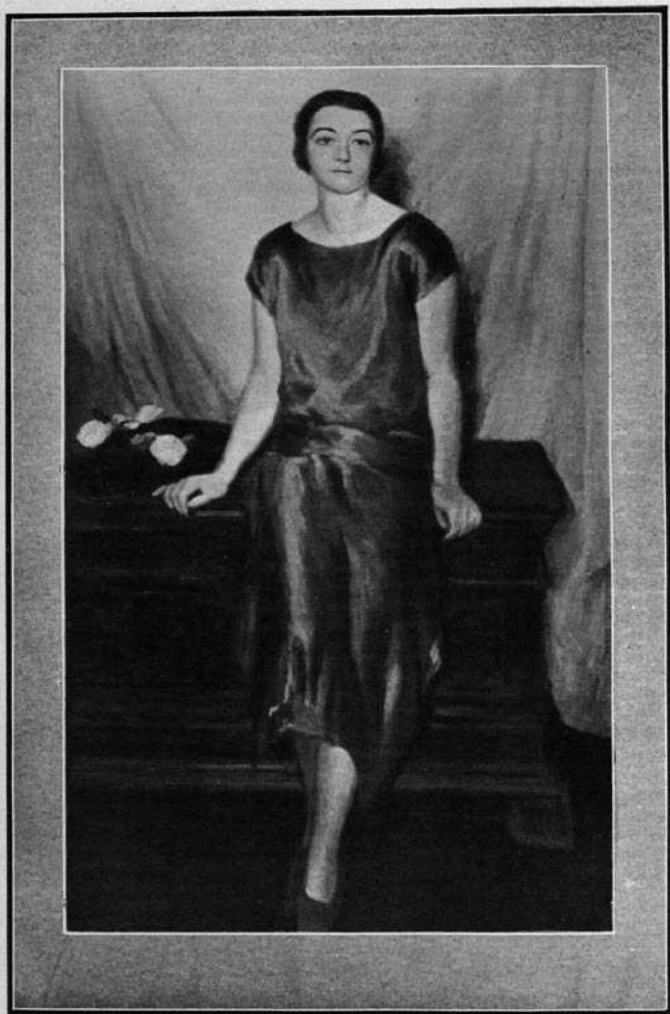

Fot. F. Coyle

Marbre, de Frederic Marès

(Adquirí per Alfred Vilas)

ALBUM DE LA GENTILSA

Fot. F. Serra

Senyoreta Josefina Barba

(Retrat a l'oli per Frederic Maveilla)

Robador d'amor

per
Octavi Saló

Quan jo n'era petitet
festejava i presumia;
espardeny blanca al peu
i mocadò a la falcia.
Donzella que veia al pas,
ja gosava dir-li aimia;
com li ho deia amb mots gentils,
totseguit s'hi entenía.
Esfullàvem els instants
en callada enraonia:
de cada roser fragant
tota la mel em bevia;
i el bes fonia l'amor
i duia la melangia.
Si ella feia un sospirar
com de flor en agonia,
jo amb una dita galant,
allunyant-me, responia:
— Adéu, clavell morenet;
adéu, estrella del dial —

Massa avesat a petjar
les flors damunt de ma via,
per collir-les a mon pas
ja llicència no em caldria.
Me só posat a robar,
ofici de cada dia:
poncella que treia esclat
ans del vespre era mustia.
Un demati molt florit
una noia escometia;
tan encisat em deixà
que ell llavi se m'emmudia.

— Què teniu, galant minyo? —
— Un miracle em corpornia:
a l'hora que el dia és alt
veig que el sol de nou floria...

— Si volguéssiu vent amb mi,
nostra amor mai finiria? —
— Emmiralleu-vos al cel
i veiam què us hi diria! —
— No em cal, clavell morenet:
va amb mi l'estrella del dial! —
— Pòreu meu davant de Deu? —
— Jo per muller us prendria! —
(L'he robada en falsedat,
dient que m'hi casaria).

— Cerquem d'un temple el redós
o torneu-me a casa mia! —
— Tot, amor, és massa lluny;
prou el pas ens fallaria:
ja un temple és el vostre esguard;
mon pit, per casa us plauria? —
(Si no em responia res,
la vida se li fonia).

De cara al cel se m'ha mort;
en mos braços la tenia.
Del neguit del primer bes
tot jo me n'emmalaltia.
I per últim comiat,
que la veu se'm migportia,
deia el llavi, baix en baix,
que sols el cor el sentia:
— Adéu, clavell morenet;
adéu, estrella del dial...

LA DAMA DE LES VARES DE JESSE

PER JOSEP CARNER

Un or difús, com de magnòlia, es posa
 en dolces cares d'indolent llangor;
 d'altres tenen el rosa de la rosa,
 com resseguides d'un desig d'amor;
 d'altres, però, de dia i tot, el rastre
 serveix, quietes, d'una lluna al ple
 que les feu, per a sempre, d'alabastre, —
 o Dama de les vares de Jesse.

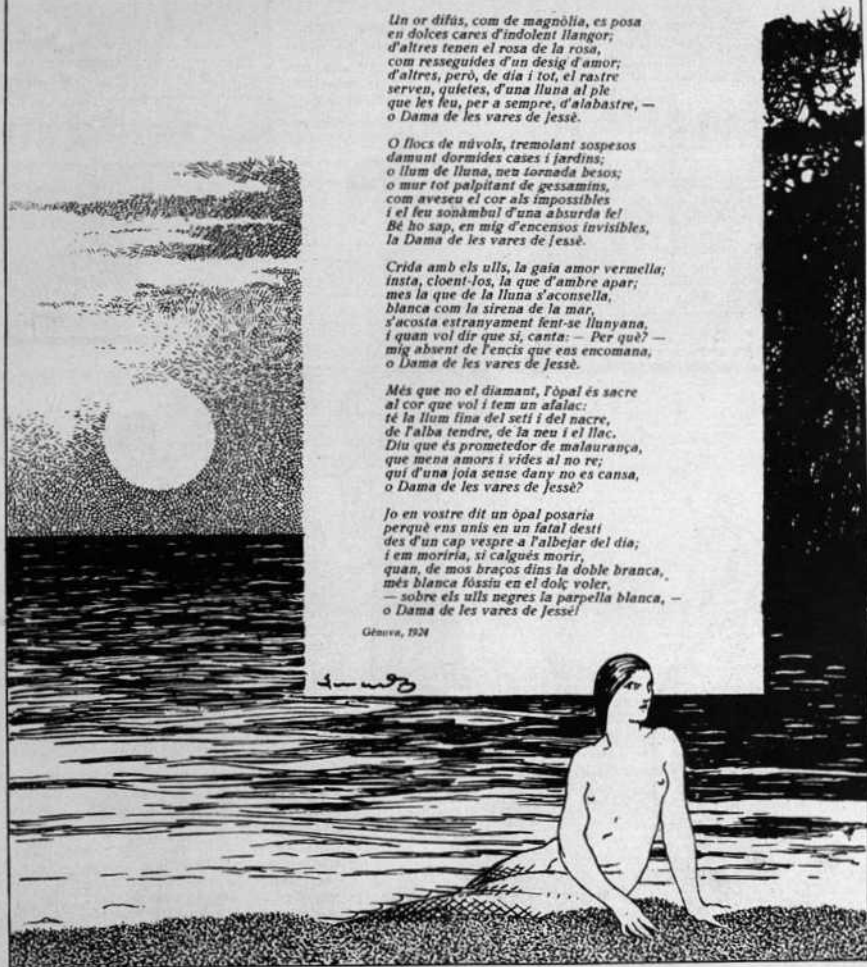
O flocs de núvols, tremolant sospesos
 damunt dormides cases i jardins;
 o llum de lluna, neu tornada besos;
 o mur tot palpitant de gessamins,
 com aveu el cor als impossibles
 i el feu sonàmbul d'una absurda fe!
 Bé ho sap, en mig d'encensos invisibles,
 la Dama de les vares de Jesse.

Crida amb els ulls, la gaia amor vermella;
 insta, cloent-los, la que d'ambre apar;
 mes la que de la lluna s'aconsella,
 blanca com la sirena de la mar,
 s'acosta estranyament lent-se llunyana,
 i quan vol dir que sí, canta: — Per què? —
 mig abavent de l'encis que ens encomana,
 o Dama de les vares de Jesse.

Més que no el diamant, l'òpal és sacre
 al cor que vol i tem un afalac;
 té la llum fina del setí i del nacre,
 de l'alba tendre, de la neu i el llac.
 Diu que és prometedor de malaureança,
 que mena amors i vides al no re;
 qui d'una joia sense danys no es cansa,
 o Dama de les vares de Jesse?

Jo en vostre dit un òpal posaria
 perquè ens unís en un fatal destí
 des d'un cap vespre a l'albejar del dia;
 i em moriria, si calgués morir,
 quan, de mos braços dins la doble branca,
 més blanca fossiu en el dolç voler,
 — sobre els ulls negres la parpella blanca, —
 o Dama de les vares de Jesse!

Ginebra, 1924

Fot. Bunney

PAUL POIRET

« BASILIQUE »

Vestit de nit, de creps de Ninon negre, terrall i font blanc i les bandes brodades d'or

LANVIN

« EN MONTAGNE »

Gersel i katha groga, amb un crano negre per ornament i la faldailla primada

CH. DRECOLL

« SARA »

Vestit de satí negre, strass i assiatja negra i fulgurant rosa

PHILIPPE & GASTON

de creps de satí ornamentat amb botons de strass

« MARQUETTE »

Vestit de nit, de satí negre, volant amb « nids d'abelles » i una gla, retiguada amb moltes d'assabatja també negra i roja

BERNARD & Co.

PAUL POIRET

« VINGT ANN »

Vestit de nit, de
tul blau, guarnit
amb gald d'or i
flors brodades
de colors suaus

LANVIN

« DALHIA-ROSE »

Vestit de crepé
de Nina, de color
de rosa, orna-
mentat amb flors
estampades

Por. Lipatzi

BERNARD & Co.

Vestit de tar-
da, de maro-
cain negre,
broderies de

PHILIPPE & GASTON

seda blanca i
incrustacions
d'anta de co-
lor de coral

« SEDUCTION »

Vestit de nit,
de tirla «lame»
d'or i roses de
colors i amb
una grossa tija
de seda també
d'or i rosvell
sospesa des de
les espatlles

« GALAXINTHE »

Vestit de tar-
da, de sarja
marina, amb
coll alt i torna-
ments de plata

CH. DRECOLL

CONFIDENCIES DE GENT DE CINEMA

Ha arribat abans d'hora al «Saló Tal». Tenia molt d'interès en veure la pel·lícula «Qua» i això ha estat causa que faltés al bon costum — alguna vegada explicaré en què consisteix aquesta bonesa — de fer tard a tot arreu. He aprofitat el temps deixant explicar al personal de la casa. Aquí ténia el que m'han dit.

La «taquillera»

— ...?

— Sí; no s'està pas malament del tot. Vostè deu recordar les «taquilles» d'abans i que encara algun teatre conserva. Eren en-

ves. Pel que fa a les altres, d'hores, encara ens passen més de pressa. Durant els moments d'aglomeració, el temps talment vola; durant les altres estones, vui dir aquelles en què la concurrència aflueix gairebé escalonadament, els atractius d'aquest lloc són tan variats com interessants. Aquest interès depèn, és clar, dels concurrents. Provaré d'enumerar-los els habituals, els passa-volants, els que no saben on anar, els conquistadors, i els que no vénen sinó que els porten. Els habituals ja queden definits per la mateixa paraula. Compareixen aquí, generalment en dia fixo, per rutina o perquè són del veïnat. Em saluden com a una antiga coneixença i em parlen i els parlo amb una certa franquesa del temps, dels programes i fins d'alguns fet que ja té relació amb la família. Els passa-volants són aquells que s'acosten a demanar una entrada per via de prova; en altres termes, aquells que no han trobat encara la paròquia que els ha de convertir en habituals. Els que no saben on anar es coneixen d'una hora lluy. Cansats de dubtar, es precipiten d'una revolada a aquesta finestreta i d'una altra revolada es fiquen a dintre. Tenen por de desdir-se'n, veli aquí. Els conquistadors... Els conquistadors de cine són una variant dintre de l'espècie. Vostè sap que l'arma principal dels conquistadors de tots els temps ha estat principalment l'eloqüència; doncs bé, els conquistadors de cine s'acrediten pel contrari, per la curtedat de paraules. Són com els de la tela de la sala: personatges d'escena mude. Cal reconèixer que no es comporten amb manca

absoluta de lògica, i som ja als darrers enumerats de la meua llista: als que no vénen sinó que els porten. No s'ha d'ésser pas detective per conèixer-los. Els delata la petició de localitat que em fan, sempre d'acord amb la que acaben de fer-me — en veu ben alta! — la mamà i la noia que li van al davant. Confesso que aquests em són els més simpàtics; i no pel que vostè demostra que s'imagina amb aquest somriure. No; em plauen perquè soc bon xic fantasià i ells em donen idea per, d'aquí fora estant, anar-me imaginant com una mena de capítols de novel·la, que em distreuen de bella manera. És clar que, quan la novel·la acaba en bé, penso que no em desagradaria d'ésser-ne la protagonista; però me n'aconçolo aviat amb l'esperança que un dia o altre arribaré a ésser-ho... Diu que ho mereixo? Moltes gràcies.

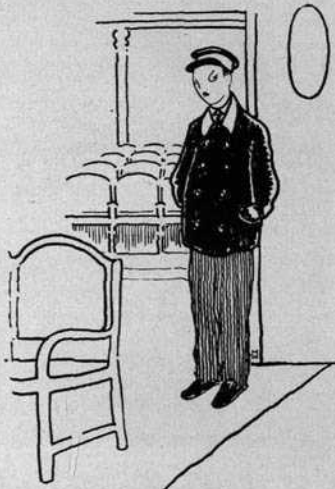
L'acomodador

— ...?

— Vaig deixar-me d'acomodador de teatre per dues o tres raons. En primer lloc, per la inseguretat de la feina; els teatres

funcionen amb menys regularitat, ara tarda i nit, ara no-més a la nit, ara passen una temporada tancats. Després, el càrrec d'acomodador, acostuma a ésser mal vist al teatre. Perquè ha de acompanyar a les butaques als tocantards i no deixa sentir el que diuen o canten a l'escenari i perquè ha de retornar els abrics abans d'acabar l'obra i no la deixa veure, el públic,

amb molt poques excepcions, li porta una inquina que no sap dissimular. I encara vaig tenir un altre motiu per anar-me'n. Aquest motiu va ésser l'afició que porto al cine. Aquí on me veu, més que acomodador, soc un espectador vitalici. Miri si n'hi tinc d'afició al cine que, sap que faig el dia que em toca fer festa? Doncs, l'aprofito per anar a veure la pel·lícula sobressortint de les altres cases. El teatre, en canvi, no m'acabava d'interessar. És un espectacle envellit, massa distanciat de l'època actual, que és època d'aeroplans i submarins, d'exports i de ruleta. I jo soc un home a la moderna. Si, si; no em peneïssos gens del canvi. Al principi, donava per segur que econòmicament hi perdria i, veu, no ha resultat cert el meu temor. Entre els que em donen propina perquè faci allò que se'n diu els grossos i els que me'n donen perquè els indiqui on seu algú que els interessa, perceïbo aproximadament els beneficis que em produeix al teatre l'actuar de

guarda-roba i d'acomodador autèntic. En canvi — i això prova que li soc del tot sincer —, vui confessar-li que en un determinat aspecte hi he perdut. És difícil d'explicar... Abans li he dit que, més que acomodador, em considerava un espectador vitalici i és cert, però només a mitges, és a dir, només en quant a les pel·lícules; en canvi, pel que fa al públic, em sento tràgicament acomodador. Ho comprendrà de seguida. Al teatre, entre la feina del començar i de l'acabar, ni em recordava que hi hagués gent a les butaques; la gent i jo estàvem només que per la comèdia. Però al cine no trobo pas la manera de fer tal abstracció, sobretot quan ja he vist dues o tres vegades les pel·lícules i m'adone que hi ha alguna cadira buida admirablement situada. Cregui que la meua doble personalitat d'aquells moments — d'espectador voluntari i d'acomodador obligat — és digna de la ploma de Pirandello.

El pianista

—No tinc cap inconvenient a contestar-li amb tota franquesa. He vingut a parar aquí, aconduït per la mà, fosca com aquesta sala, de la realitat, la meua il·lusió, com la de tothom que segueix la carrera de piano, era la d'ésser un concertista famós, aplaudit de propis i estranys. Si n'havia somiades de sales abrandades de llum i abarrotades de públic, que m'escoltava amb un silenci gairebé religiós i es compenetrava amb el meu art i repetia, acabat,

el meu nom entre encensos de veneració. Però aquells somnis ara són lluny, lluny, tan lluny que ja els tinc per eivals. Una sèrie de contrarietats i de privacions varen asseure'm a aquesta cadira i aquí em té: sempre dins de la mateixa sala i a les fosques, davant d'un públic que ni em coneix ni m'escolta i condemnat a tocar coses

absurdes. No exagero; confesso la pura veritat. Més d'una vegada, vostè deu haver reparat quina és la missió del pianista de cine. És, simplement, aquesta: fer soroll. Fer soroll, sigui el que sigui i com sigui. La cosa està en dissimular el gran defecte del cine, que és el mutisme, i en aconseguir que els espectadors no es cullin mútament les converses o, el que és pitjor, els silencis. Observi un resultat que mai no falla: en realitat quan «se sent» el piano al cine és quan deixa de tocar; és a dir, la gent s'adona que n'hi ha només perquè el troba en falta. Més clar: que aguantem la capa. Algú ha fet provatures per tal de situar amb tots els honors la música dins les sales cinematogràfiques. A aquest objecte i a base d'escolides projeccions, principalment d'òperes, s'hi ha portat un bon nombre de músics amb la missió d'acompanyar-les. Cada vegada un resultat negatiu ha coronat la prova; el públic no s'hi ha interessat gens ni mica. I el curiós del cas és el que passa aquets dies: aquest mateix públic deixa, en una bona part, de concórrer al cinema per quedar-se a casa i va a sentir les audicions d'òpera

o de simples concerts de sextet o de piano que li ofereix la radio-telefonía. Incompatibilitat amb el cine, mut de naixement i, ara com ara, per la vida? No és tasca meua l'esbrinar-ho, ni tampoc m'hi considero amb competència. M'a contento amb expressar el fet, si més no, per defensar-me una mica de l'oblid amb què se'm paga.

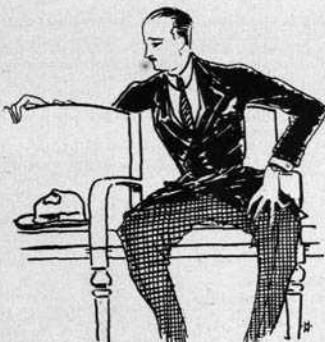
El conquistador

—Home, no vull dir que la pregunta sigui indiscreta, però, vaja, s'hi acostava força. D'altra banda, jo soc home de poques paraules. De totes maneres, parlem-ne. De vegades jo mateix ho penso: — Com és que amb uns procediments tan simples tens aquets èxits? Perquè m'odestia

apart, en soc molt de conquistador. Noia que em mira de cua d'ull, noia que aviat farà la distreta. Ah! ja ho comprenc: l'estranya això de que «fàci la distreta»? Doncs, no se n'estrany; al cine tot són paradoxes i contrassençis; per alguna raó el que a tot arreu és blanc aquí és negre. En tindrà una altra prova amb el que vaig a dir-li. Vostè deu creure que el caràcter, posem per cas, d'una noia és més fàcil d'endevinar al passeig i al teatre que dins d'una sala de cine, no és veritat? Doncs s'equivoca de mig a mig. A fora m'hi veuria negre; en canvi aquí en tinc prou amb una llambregada per saber de moltes de quin peu es dolien. El simbolisme dels ulls tapats de Cupidó és molt més extens del que s'havia vingut creient. Un altra prova d'aquesta mena de contrassençis: assisteixi a una funció teatral de moda i veurà com la «gente bien» enraona; faci la mateixa prova en una sessió de cinematògraf i ja veurà quin silenci tan august manté. Deu ésser que els agrada portar la contrària; no pot ser altra cosa. I, ara que hi soc, permet'm que protesti d'un fet que porta camí d'acabar amb el nostre prestigi. Aquest fet és el de les butaques numerades. Els empresaris de cine no saben pas el que es fan, destruint, com destrueixen, una de les comoditats més remarcables d'aquest popular espectacle. Si el procediment es generalitza, pot assegurar que el negoci abans de gaire en patirà considerablement.

Quantes persones no deixen ja d'anar-hi perquè saben que no podran seure al costat de tal o qual amista! Acabat les Empreses es queixaran que la gent prefereixi la radio! Oh, té raó que m'he allunyat de la seva pregunta. Home, com vol que li expliqui; això dels procediments resulta tan exposat d'exposar. Ja veurà, per què els vol saber? Per pura tiferania? No val, potser la pena. Per copiar-los? Si és així, li faria més mal que bé: en amor i fins en els seus senzilla derivats els enamoraments, que són la característica del cinema, s'ha de ésser personal. Si alguna cosa inútil s'ha escrit al món són els epistolaris amorosos. Tant de plàyer és el paper de Cirano com el del seu protegit. Que, amb tot i el que li dic insisteix en la seva pregunta? Doncs, no em parlem més, que ja li he dit que era home de poques paraules. Vaix a començar la sessió. Vostè mateix: observi'm i documenti's. Veig una rossa...

JUST COMAS

El carnaval ha perdut el prestigi a tot arreu del món. Barcelona, que en altre temps s'havia distingit per l'animació, el traït i la riquesa d'aquestes festes populars, també ha seguit la llei comú i avui el Carnestoltes, amb la típica riss i els coneguts balls de màscares, tristes manifestacions d'una alegria que amb prou feines té esma de riure, és un espectacle que fa llàstima.

Segurament que a les relacions de Catalunya i Itàlia tan intimes durant l'edat mitjana, es deu la introducció del Carnaval a la península. Barcelona fou la primera ciutat d'aquest tros de mediterrani que celebrà amb veritable abundància i estrèpit l'entrada de la Quaresma. No obstant, fins a les darreries del segle XIV no es troben notícies de cavalcades. Abans les festes de Carnestoltes tenien caràcter religiós, talment grotesc i il·lenció, que en el segle XIII Innocenci III hagué de fulminar un anatema prohibit als clergues d'intervenir en tals disbauxes. Aleshores l'expansió tumultuosa que prenía per excarnar els llocs sagrats, sortí als carrers, però, en trobar-se a la llum del dia, restà com

avergonyida i la festa perdé tot el seu ímpetu orgiàstic i durant mola anys el Carnestoltes fou una cosa desorganitzada i vergonyosa.

Barcelona fou la primera ciutat que reaccionà, i en 1333 trobem notícies de les cavalcades que, en tals dies els estudiants feien per la ciutat. Aquestes comparses devien ésser talment bullícioses i inco-modos pels veïns que la notícia que d'elles trobeu és una prohibició que diu: «Negun fadrí qui aprenga en escoles de Barcelona ne negun batxeler ho mestre qui a ellis mostre (1) no gosen ensempar (2) cavalcar per la ciutat així en lo temps de ara com en qualque altre temps del any». Les festes del Carnaval, però, degueren pendre volada malgrat la dita prohibició perquè en 1402 i 1423 es troba una altre ordre prohibint el «joc de les taronjades». La primera d'aquestes ordres prohibeix tirar les taronjes amb mandró, i la segona deia que: «Del dia present (10 de febrer) fins per tot

lo primer dia de Quaresma primer vinent no gos tirar ne dar a alguna altra persona palessament o amagada, taronjades o pedrades, segon o algunes altres coses que puxin dampnificar o ensutjar les persones o les vestidures o altres abits daquelles».

El costum que devia anar-se arrelant talment en la vida ciutadana que en 1451, 1455 i 1456, hom troba notícia d'un fastuós convit que, amb motiu de la diada, els consellers i el consell donaven al rei o al seu lloc tinent el diumenge de Carnaval, i en 1525 i 1531,

EL CARNAVAL BARCELONÍ

PER CARLES CAPEDEVILA

trobem que les cavalcades d'estudiants prohibides en el segle anterior han pres carta de naturalesa i es celebren oficialment amb tota la pompa imaginable, per tal com amb aquesta data es troben comptes pagats pel consell pel lloguer de mules per la cavalcada. De manera que els consellers amb el temps es convertiren en continuadors de les comparses dels estudiants.

Aquestes dades demostren que el Carnaval havia esdevingut una de les festes més populars i fastuoses de la ciutat. La intervenció dels consellers l'havia sancionat donant-li la categoria de veritable esdeveniment ciutadà, i la gent des del més noble estament fins al més humil, tothom contribuïa a l'esplendor a la gatzara i al bullí de la festa.

I en efecte: per aquell temps el Carnaval barceloní, fou famós a tota la monarquia espanyola. Moreto, en la primera escena de l'acte segon de «El desden con el desden», l'acció del qual passa a Barcelona, parla de les festes i de l'expansió que regnava a la ciutat durant aquells dies.

En aquella època el centre de l'animació i de les bromades es cercen els carrers vells de la ciutat, sobre tot el carrer Ample i el de la Palla que és on moria i es feia l'enterrament del Carnestoltes. Aquest carrer avui tan amagat i obscur, en aquell temps es veu que oferia un aspecte animadíssim, sobretot per la gran quantitat de botigues plenes de tota mena de viandes. A l'any

1616, Miquel Ribas de Granollers, publica en la rima de Jaume Roig una «Relació breu, verdadera y molt gustosa de les famoses festes, balls, saraus, màscares, caputxades, farses y entremesos y altres coses de folga y entreteniment que s'acostumen a fer en la noble ciutat de Barcelona en lo temps de Carnestoltes, juntament amb una descripció del carrer de la Palla, y de la varietat de viandes y menjars delicats». Aquesta descripció fa així: «Si me ajut Déu—quem adirni—venint del Pi—quan jo valga ser—en lo carrer dit de la Palla—de vituals—ple, y de menjars—que a ningú a muça—tantra parades de mantegades—y de pastissos—freschs estantissos—y gobelets mil menjars—noy ha qui ho crega—de llet, mantega—ous y formatge tan de potatge—y farsament sofregiment—capirotada—carn ben trinchada—de moltó y peus—arroz, fideus cuits de cassola—tot se assola—y res no hi basta—qui no té gasta, llevat, menjant xecotejant—forant la panxa com una manxa—que bifa l'orga—tot ve de gorga y de xecota—la gent s'escota—fent los banquetes—plats y plats—entrants, llevants—perdurs, feixants—principi y posta—lo que a molta costa—carres dinades—en tals jornades—vinga procas—que es molt del cas—y menjar blanc—que es carn y sang—

L'ENTRADA DEL CARNESTOLTES

(1) ensenyar. (2) no gos.

y dolç, com bresques — atalls, a llesques — Tot va vessat — carabassat — y mansapans — obra, per mans — feta de monjes — menjeu taronges — dites de Xativa — segons es practica — us y costum — Tot es frescun — salsa, avaries — tots los tres dies — vinga rebost — y cost que cost — bollit, rostit — moltó, cabrit — no falta ploma — carn que no embrova — ni dindia galls — amb oli y alla porcell, gallines — deixant sardines — tot altre peix — que allaqueix — per la quarema — temps que en son esma — torna la gent — devotament — anant a pendre — en lo cap cendre

— tothom de bo — a dir suau — y a confessar —

Malgrat la vivesa i la abundància d'aquesta prolífica descripció, un hom ha de fer un considerable esforç d'imaginació per representar-se el carrer de la Palla d'avui, ornat amb un tal bé de Déu de «menjuca» i ressonant de l'alegria del Carnaval que pel que ens deixà escrit aquest bon granoller, prenia proporcions pantagrueliques. L'engrandiment de la ciutat feu insuïcients aquells carrers i el centre de l'animació i de les festes s'anà desplaçant cap al Born.

Així, trobem que el dia de Nadal de 1618, s'hí efectuada una solemne entrada de la reina del Catay — aquest era el nom que es donava a la Xina — que acedia amb un brillant torneig.

La plaça del Born de sempre havia estat el lloc de les festes, de les curses de braus i de les grans comparses. Una de les més memorables fou la que s'hí celebrà pel Carnaval de 1647 (26 de febrer) amb motiu del naixement i bateig del fill del virrei Enric de Lorena, comte d'Harcourt, en el temps de la separació de la monarquia de Felip IV i de la unió amb Lluís XIII. El senyor Balaguer i Merino, recull la següent relació de la gran festa, que consta en el Dietari inèdit de Miquel Prats, titulat «Sucessos de Catalunya particularment de tot lo que ha succedit en Barcelona diada per diada comensant el 15 d'agost de 1645. Llibre II». Per comoditat del lector, la donem reduïda i adaptada al llenguatge i ortografia moderns.

El dia 26 de febrer de 1647 fou l'assenyat per les festes d'entrada de la reina del Catal (aquesta bona senyora es veu que era el tema obligat de les grans moixigangues) a la Plaça del Born, on s'havien instal·lat tantes de cadafalcs per al públic que mai no se n'havien vist tants a Barcelona. No hi havia altres passos lliures sinó els del pla d'en Lluç i el dels Canvis. Els llocs dels cadafalcs es pagaven a vint-i-cinc i trenta rals per persona i els que seien en cadira i bancs al davant de tot en pagaven molta més, quantitats positivament extraordinàries tenint en compte el valor de la moneda del temps. Com que segons el cronista, feia vint-i-vuit o trenta anys que no s'havien fet ones festes tan suntuoses, la ciutat era plena de forasters que havien vingut de per tot arreu del país.

Totxe no i deu del matí acudiren al lloc de la festa el comte d'Harcourt i la seva muller amb llurs dos fills. Aquell any per donar-los

més comoditats que la que oferien les finestres des de les quals era costum contemplar l'espectacle, es construí una balconada postissa de fusta pintada imitant jaspi blanc, que sortia uns cinc pams enfora del marc de la finestra, de manera que comodament asseguts podien veure tot l'àmbit de la plaça. Darrera de la família del virrei i dels seus familiars s'acomodaven molts altres cavallers. Les ateses, dit l'autor de l'esmentat Dietari, anaven ricament vestits i els fills grandets també duïen capotes en brillants baldrics. Al costat de la balconada, per la banda del carrer de Flassaders, hi havia un cadafalc que feia pendent, que agafava de llarg a llarg de la façana de la casa Meca. Aquest cadafalc estava talment atipat de cadires boixes. En arribar a la casa les dames nobles abillades amb els vestits de gala que havien de lluir al ball que es feia a la Generalitat, al vespre, dos cavallers els acompanyaven al dit cadafalc. I eren tantes que el cadafalc quedà espès de rics abillaments i més n'hí haurien hagut si hi hagués hagut lloc.

Els porxos, les finestres i els terrats del Born eren curullats a desdó de gent; la plaça anava plena en tanta de manera de

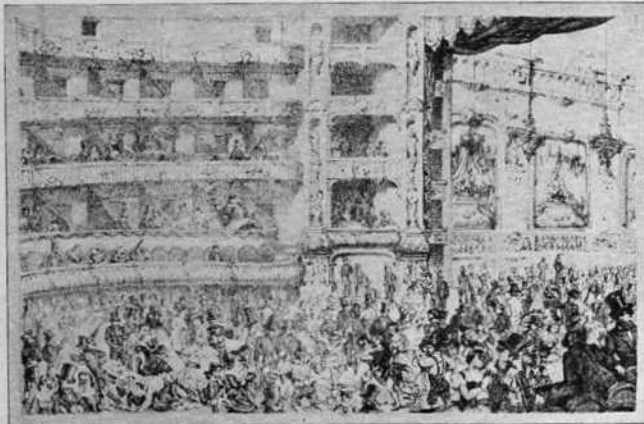

goma g om que no s'hí podia donar materialment un pas. En veritat, imposava. Per aclarir-ho i fer circular l'animó, no hi bastaven ni bastoners a cavall ni porters amb garrotes. Era tanta la gernació, que s'arribà a temer que seria impossible tirar endavant la festa.

La primera entrada la varen fer tres esquadres de soldats de cavall dels de batalló que hom havia fet venir expressament a ciutat, i representaven la guàrdia de cavalleria de la Reina del Catal. Entraren un moment

abans de començar la gala, per la part de Santa Maria i embestiren la gent que hi havia al mig de la plaça amb tal fúria que tothom amb gran cridoria i amb grans empentes es retirà incontinent, sota els cadafalcs. Alhora les tropes es posaren a fer evolucions i escaramusses per tot el Born, tirant molts trets de pistola amb tanta llestesa i precisió que tothom en restà encantat. Quan la plaça fou esparpada, es retiraren per anar a cercar els altres de la comparsa que s'esperaven a Santa Clara i al pla d'en Lluç, i tots plegats entraren pels Canvis i Santa Maria.

Primer de tot anava la cavalleria, seguida de tabals a cavall com a les processons; després seguia el traginer major precedit de vint-i-set parelles d'ademes amb bast i rebosts, acompanyada cada parella per un mossò amb llureia. Darrera anaven dos gentillhomes molt ben vestits amb la mateixa llureia, els quals eren els criats del traginer major que anava assegut en un seient molt guarnit posat dalt d'un bast. Com que la cadira parava molt alta, dos criats la sostenien amb ones forques per cada costat. El traginer major era un cavaller que

EL BALL DEL LICU L'ANY 1860

anava vestit molt gentilment a tall de traçador, amb calçons i capotillo de satí tot brodat, barretina de traçador, xurriaques, daga guarnida de plata i xarpa i carabassa. Darrera d'aquesta colla venien reis de moltes nacions vestits cada un a la seva manera, seguits de molts criats vestits igualment segons l'ús de la seva terra. Hi havia gent de tots els països i fins moros i indos amb gran diversitat de plomes i coloraines. Els reis anaven a cavall i l'acompanyament a peu i tots desfilaven amb gran majestat i excel·lent ordre.

A continuació, seguien vuit cavallers vestits a la espanyola amb angurina de vellut negre llarga fins arran de genoll, folrada d'espulins amb angurina de vellut negre llarga fins arran de genoll, folrada d'espulins amb

els paños girats al darrera. Anaven a cavall de dos en dos, amb les gualdrades dels cavalls enllocades amb molts paparets de color i purpurines, llança daurada i careta. Cada parella portava el color de la divisa a les gires i a les gualdrades dels cavalls, les quals eren blanques, vermelles, verdes i altres de color de taronja. Aquests cavallers que anaven acompanyats del servei corresponent, havien de córrer un estafetm.

Després marxaven els alabarders de la guàrdia de la Reina del Catai amb llur capità; eren molts i de totes les nacions, tots vestits a la guisa del seu país. Seguia la Reina del Catai dins d'una llitera daurada oberta, que era la mateixa que duia la comtessa d'Harcourt quan va entrar a Barcelona. La reina era un minyó molt gentil, vestit molt ricament de verd, amb corona imperial i una gran cabellera tota rutilada. Al voltant de la llitera anaven molts criats i meninos de la reina tota a peu i amb vestits molt llampants. Seguien la llitera una llarga filera de cavallers oficials de palau, tots molt ben posats. A darrera de tot venien quatre carros triomfals guarnits amb papiers de colors retallats en trefeixits en boniques combinacions i acompanyant els carros, sis cavallers armats de punta en blanc i un mestre de cap a cada un.

Tota la cavalcada donà el tomb a la plaça; fent l'acatament davant del balcó del virrei i fet això els carros es situaren dos a cada cap de Born. Quan tot lloc de la comparsa fou instal·lat a son lloc, els caçadors començaren la cacera per un bosc que havien armat amb pins i rames, per entre els quals aviaren molts conills que els gossos perseguïen i els caçadors mataven a trets d'escopeta. També aviaren molts d'ocells, perdus, coloms, tórtors i pardals i a trets en feren caure alguns. Finalment varen aviar un senglar que corré pel bosc encaçat pels gossos i els caçadors, les manobres dels quals no es pogueren veure a pleret perquè la gran

CAVALCADA DEL COR EUTEMPE A PROFIT DELS POBRES

trada amb una folla. Es posaren altra vegada en ordre, salutarer els vires i tal com havien vingut sortiren de la plaça, fins a la Llotja on es descompartiren.

El Carnaval barceloní, des del segle XVII, continuà amb més o menys esplendor, segons li ho permetien les restriccions, o les prohibicions imposades per la monarquia. Prohibides totalment les disfresses en temps de Felip V, el Carnaval tornà a revifar-se de mica en mica fins que en 1796 el comte d'Aranda les autoritzà novament sense limitacions. En aquesta època els efectes de la influència italiana es manifestaven en tot. Balls de màscares, cavalcades i especialment

la rua que a imitació del Corso italià començà de celebrar-se a la Rambla que es convertí en el centre de l'animació durant els tres dies del Carnestoltes. En iniciar-se la decadència, solament els balls de màscares conservaren l'esplendor, però la rua es veié envaïda per fastigoses disfresses i mascarots abjectes. Altrament les vicissituds de l'acabament i principi de segle contribuïren a desprestigi a aquestes festes que pel que toca a les manifestacions de carrer calgué a mans de la murresca. D'aquest temps és la còpia de la mort del Carnestoltes:

A setze, a setze,
a setze el vi.

lo pobre Carnestoltes
s'acaba de morir.

treta per un ataconador dels Encants que corria disfressat amb una cascota vella i llorosa, un barret mal girbat i una canya d'escombria per mangala.

Un fet molt singular, donà nova vida al moribund Carnaval barceloní. Un vet del Born, anomenat Sebastià Junyent, en obrir el testament del seu pare, es trobà amb una clàusula que l'obligava a perpetuar el costum de celebrar el Carnaval amb alguna divertida facècia. Des d'aleshores, cada any, a casa de l'espardenyer del Born aparegué un ninot representant el Carnaval que durant els tres dies arribava, recnava i es moria entre la gatzara dels veïns. La broma va fer fortuna i tots els barcelonins desfilaven pel Born per contemplar la divertida i grotesca larca. De mica en mica la moixiganga anà prenent majors proporcions i

a l'any 1840 l'enterrament que sortí del carrer de la Claveguera, on vivia En Junyent, fou una veritable cavalcada en la que anaven alguns centenars de persones disfressades, amb fanalets de colors

El Carnaval tanmateix havia resuscitat al Born, lloc que, com a centre de les festes i comparses carnavalesques.

Reanimat el Carnestoltes, els barcelonins s'hi varen aficionar de debò i des d'aquell moment el Carnaval tornà a adquirir tot el seu esplendor.

Els balls de màscares, com represes amb fins benèfics per la Casa de la Caritat, segons privilegi obtingut en 1803, es popularitzaren. Aquests primers balls públics es donaven en un gran local que hi havia al darrera de Santa Mònica, en el lloc on avui hi

ha el carrer de Montserrat. Més tard es disposà que fossin dos els balls públics, un al saló de Llotja i un altre al magatzem que Antoni Nadal tenia al carrer de les Tàpies, al qual el públic designà amb el nom de ball de la Patxada. El dia de cap d'any s'inauguraven els balls de Llotja als que assistia gent distingida i benestant. Els de la patxada començaven el 8 de desembre i finien per Carnaval. Començaven a les 7 de la tarda admetent-s'hi gent mitja hora abans i acabaven les dotze. Es pagava una pesseta d'entrada amb exclusió de moneda de

coure o qualsevol altra que hagués de pesar-se. El ball del diumenge de Carnestoltes durava fins a la matinada. La patxada va desaparèixer amb la mort de l'amo del local i els balls del Liceu del Principal mataron el solemne ball de Llotja. La rua també adquirí una importància extraordinària i durant els tres dies la Rambles eren un formigueig i un seguit de carros guarnits, les disfresses dels quals sostenien veritables batalles de papeteres, confits, sigrons, ous amb farina i altres projectils més o menys inofensius amb els que anaven a peu, amb la gent dels balconcs i amb la munició que s'apataia a banda banda.

S. M. el Carnestoltes era reverenciats per tot arreu amb gran estrèpit. El ninot era passejant en cotxe descobert i assistia a balls, teatres i cafès amb tot el real acompanyament. A l'any 1860 es pot dir que el Carnaval barceloní del diu nou arribà al grau màxim d'esplendor. En Clavé i en J. M. Torres hi dedicaren un llibre molt curiós, ressenyant-ne totes les festes. Els gravats que reproduïm són trets d'aquesta publicació, en la qual es detallen tots els actes celebrats durant aquells tres memorables dies i les festes balls i cavalcades que duraren tota la setmana.

Aquell any l'arribada del Carnestoltes revestí una solennitat desusada. A les dues de la tarda del diumenge 12 de febrer, l'estació del ferrocarril de Mataró, la primera que va inaugurar-se a la península, bullia de gent de tota mena. La diversitat d'uniformes que esperava l'arribada del rei de la broma oferia un aspecte tan animat com divertit. Una banda de tambors destrempeats de tant en tant excitava l'entusiasme del públic. De sobte tres canonades advertiren que l'esperat personatge arribava a la última estació del trajecte i a les tres entrava a l'estació en un tren especial guarnit amb garlandes i banderes i unes enfilades de caps de moro. (Era l'any de la guerra d'Àfrica). Una cridoria frenètica saludà el personatge que, voltat de la Cort i acompanyat del suposat Ajuntament de Mataró, entrava a ciutat de Barcelona.

Al davant de la comitiva hi anaven dos gegants vestits de pagesos amb «gambeto», amb escolta de suaus i cavalleria mora; seguien uns

gegans pànxuts i uns altres de magres vestits començament i comparses de caps grossos i figures deformades. Animaven aquesta brillant representació orquestres formades pels instruments més exòtics i sorollosos. Després venien barrejades tota mena de disfresses fent gran tapoleia i unes colles de negres ballant tangos acompanyats de cançons allusives als fets d'actualitat. Seguí una banda i cor d'esperitats composta per la societat coral La Lira; comparses de nois, de sabaters, d'apotecaris i arrencacaxals, de cuiners i druides. A continuació anava un mirinyac colossal, una colla de pagesos del camp de Tarragona muntats en mules i un esquadró de cavalleria mora amb bacallans a tall de cimbalres, seguits de carros amb odalisques. Venia després una trentena de tot això diversos carros al·legòrics i dels quals, ocupats per fingits arquitectes, enginyers i agrimensores amb tot de ridicals aparells, caricaturitzava els treballs de l'aixampla de Barcelona. En diversos cotxes descoberts anaven comissionats del Teatre d'Orient i de la Societat «La Joya

Barcelona» i màscares representant cavallers i cortisans d'èpoques distintes, escoltats per guàrdies a cavall de diferents països. Després venia l'acompanyament oficial format per una trentena de cotxes ocupats per les corporacions carnavalesques; claustrer universitari, audiència, el pintoresc ajuntament de Mataró, el de Barcelona i la Diputació distribuïda en una vintena de carruatges, els representants de la qual lluien condicions de galea.

L'últim cotxe era ocupat pel corregidor i tinent d'alcalde ostentant al pit grans creus fetes d'ensamblat. S. M. el Carnestoltes anava en un cotxe amb sis cavalls emplomallats, acompanyat del president de la Societat del Born, del marquès de les Cabrioles i del comte de la Camamilla i, de tant en tant, saludava molt afable el públic que l'acclamava amb plaments de mans, rialles i algun estirabot enginyós. Al darrere de tot hi anava una diligència amb tot l'equipatge i el servei del rei de la broma.

La comitiva va fer el següent curs: Plaça de Palau, per davant de l'Aduana, Rec, mà esquerra del Born, Vidreria, plaça de les Olles, Espaseria, plaça de Santa Maria, Argenteria, plaça de l'Àngel, faune I, plaça de la Constitució, Fernando, Rambla mà dreta, Pla de la Boqueria, Hospital, plaça del Padró, Carme, Portaferrissa, plaça de la Cucurulla, Roters, plaça Nova, Corribis, Tapineria, plaça de l'Àngel, Boria, plaça de la Llana, Carders, Marcús, carrer i plaça de Montcada, mà esquerra del Born, Rec i desfilada al passeig de Sant Joan. S. M. arribà a la real estació a les set de la tarda i no pogué celebrar-se el besaman projectat perquè a última hora un xafec inoportú dissolgué la gran manifestació.

L'ENTRADA DEL CARNESTOLTES

Fot. Iyonne
Adams

MARTHE CALLOT

Fot.
A. Mayer

«SULTANNE»

Toca de cinta de seda i vellut violeta i
cirera, copa de picot i plomes
d'austerac del mateix to

«GRAND SOIR»

Toca de gran luxe per a la nit, de «lamé» i
guarnida amb una fantasia d'ocell

Marcelle Leroy (Dumay)

«PRINZIVAL»

Capell de tarda, de cintes de satí i de fai
disposades en forma de quadros

JANE BLANCHOT

Fot.
Blanchot

Capell de satí negre, aixecat d'un costat
i amb una ploma de fantasia

Fot.
Iyonne Adams

«TOMPADOUR»

Capell de palla d'Itàlia, copa de punta, i torçada de velluts de colors clars

Fot. Ivonne
Adams

MARTHE CALLOT

Fot.
A. Mayer

«PRINTEMPS»

Capell de tarda de pivot blanc, ornat amb una petita garba de flors i fulles primaverals

Marcelle Leroy (Dumay)

«FLYRT»

Capell de tarda de erin groc, guarnit amb valenciennes i echarpe de tul

JANE BLANCHOT

Fot.
Blanchot

Capell de satí negre, forrat de feltre roig i ornamentat també de feltre

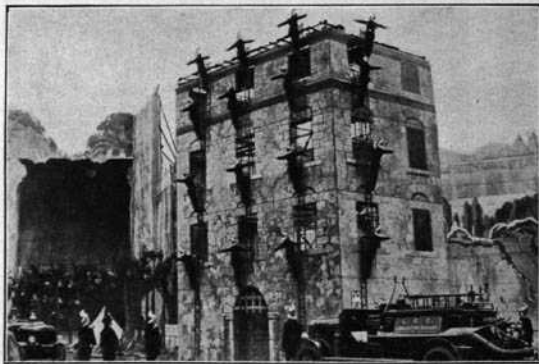
Fot.
Ivonne Adams

CURIOSITATS

Ja ho sabem que el perill és a tot arreu, vivim, com vivim, en un temps tan complicat d'automòbils, de metropolitans i d'aeroplans, però, amb tot i això, el cert és que davant d'aquesta primera fotografia no podem passar-nos de sentir una autèntica esgarripança. Realment la feta que s'hi conté és una feta remarcable. La fotografia es treia en el moment que una intrèpida «girl» travessava, per damunt d'un filferro i a una alçada gairebé fantàstica, la llarga distància existent entre dos dels gratacels de la Quinta Avinguda de Nova York. Perquè els nostres llegidors no hi pateixin més, ens plau d'afanyar-nos a dir que la difícilíssima prova va ser aconseguida amb tota felicitat i ponderada, naturalment, com calia. De totes maneres, una noia amb semblants aficions ja cal que sigui ben devota de S. Antoni.

El gravat que figura a segon terme és d'un ordre ben diferent. Tothom sap que aquest any ha estat favoregut pel Papa Pius XI amb les gràcies de l'any Sant. En practicar la cerimònia d'obrir-lo, el propi Sant Pare va fer servir el martell del gravat, que és tot d'or macís.

La neu, que al cim de les muntanyes és una benedició, a les ciutats és un espectacle. Veieu, per comprovar-ho una vegada més, l'efecte d'una nevada ciutadana en la tercera d'aquestes fotografies. La ciutat és la de Berlín i l'indret el jardí de recreu, retratat des de la Galeria Nacional. Al fons, es veu l'edifici que en altre temps servia de palau imperial.

Al costat de la neu el foc. Aquest contrast l'ofereixen el quart gravat i el que acabem de comentar. Val a dir que el foc no hi és ben bé. Es tracta solament d'un simulacre per tal que els bombers de Londres poguessin maniobrar, fent la prova del nou material. Pel que es veu, tenen una formació gairebé militar.

ESTRANGERES

Qui vulgui saber l'eficàcia que tenen les Conferències de la pau no ha de fer més que donar un cop d'ull al que fan en el ram d'armaments les grans potències. Per exemple, els Estats Units que s'entretenen construint per a la defensa de les seves costes, inofensius canons com el que aquí reproduïm, d'un mecanisme totalment elèctric, d'un calibre que es veu a ulls clucs i que llença els projectils a trenta cinc milles de distància. La pau, doncs, cada dia és més assegurada... si hem de creure el vell consell que assegura que per obtenir-la no hi ha res millor que preparar la guerra.

Cal reconèixer, altrament, que el minyó de la fotografia de l'extrem és un brau minyó. De segur que cap de nosaltres faria el seu posat rialler, si ens veïssim amb tres serps al voltant del coll. Es clar que no som, com ell,

d'Obama, ni tenim per ofici el de dedicar-nos a la cacera de semblants reptils; així i tot, però, la justícia obliga a reconèixer-li una intrepidesa no gaire corrent i la seva joventut ens porta a contemplar-lo amb innegable simpatia. L'ardidesa en un jove és molt bella virtut.

Subratllem aquesta bonica fotografia del famós Landmark, de Londres, amb l'estàtua dels herois al mig i el Picadilly Circus a un angle, en plena nit, il·luminada amb potents fanals elèctrics i amb els grans i abundants anuncis lluminosos, que li donen un to de modernitat i de grandesa ciutadanes incomparable. És una fotografia que no necessita elogis.

I va, finalment, en aquesta pàgina un gravat reproduint un moment de les darreres maniobres practicades per l'exèrcit suec. El més sobressortint d'aquestes maniobres fou el que podríem dir-ne el complement: 57 camions Ford, part dels quals duïen les cuines, funcionant. Varen fer el viatge sense contratemps.

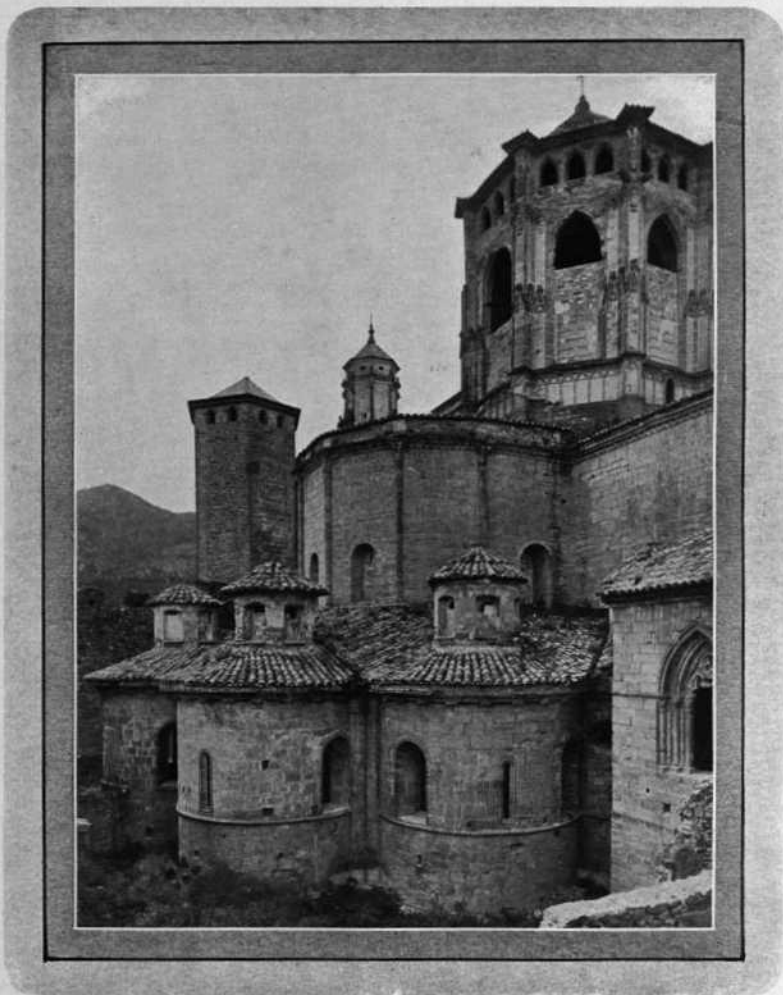
GRANS ESTRELLES DEL CINEMA

DIANNA KARENNE

PRINCIPAL INTÉRPRETE, AMB AMLETO NOVELLI, DE LA PEL·LÍCULA "DANTE"
DEL REPERTORI M. DE MIGUEL

MONUMENTS DE CATALUNYA

Cl. Arce Msa

EL MONESTIR DE POBLET

MOSAIC D'E

MODELS DE PASCAUD

Comparsa d'estudiantina

La Cirera
(Dibuix de J. Dory)

Fantasia
(Dibuix de Barjauché)

Epoca Lluís XIV
(Dibuix de Guy Arnoux)

Vestit de fantasia
(Dibuix de Barjauché)

DISFRÉSSES

I D. SIMON, DE PARIS

Madame de Sevigné

La peixera
(Dibuix de J. J. Dory)Del segle XIX
(Dibuix de Guy Arnoux)Pierrot
(Dibuix de Barjauch)Vestit de fantasia
(Dibuix de Barjauch)

SET MINUTS D'ESPERA

REPORTATGE SENSE IMPORTANCIA

Set minuts d'espera, en la sala de rebre d'una casa acomodada. Si fos una noia la que disposés de aquest temps, l'aprofitaria, no hi ha dubte, per obrir la bossa

moneder, tornar-se a mirar al mirall i repassar-se el carni dels llavis; si fos un home de negocis, es treuria el carnet de notes, comprovaria la feina que li falta fer i s'impacientaria; si fos un jove, s'estrenyeria el nus de la corbata, s'estiraria els punys i es posaria a llegir la secció d'esports del diari que li mig-sortiria de l'americana. Nosaltres no hem tingut altre remei que servir l'excelsionat temperament de reporter que tenim: ens hem posat a mirar i a escriure.

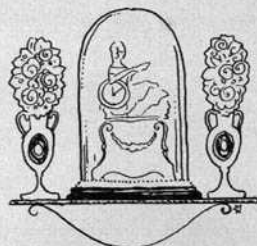

El saló no té pas res de particular; mica ençà, mica enllà, és el tipus predominant en els pisos de la burgesia barcelonina i fins d'una gran part de la classe mitja. El sofà, dues butaques, les cadires, una cònsola... Però vol dir això que no mereixi els honors de la reproducció? Tanta gent i tantes coses es re-

ten i no valen tant la pena!... Al cap d'avall hi ha en aquest saló tot el que hi ha d'haver. Cal, doncs, reconèixer que es tracta d'un fet prou important.

D'altra banda, els objectes escampats per ci per llà són plens de suggestions. Hi ha, en primer lloc — en lloc d'honor! —, damunt de la cònsola, un rellotge guardat per una campana de vidre i com qui diu vigila per dos florers. Bell conjunt! Tot plegat — rellotge, cònsola i florers — ofereix un respectable posat, un sabor d'època que no té preu.

Moltes cases noves de trinka ens causen una certa engúnia. Es veu massa que els amos són també rics de de trinka. Ni un objecte, ni un detall que els entronqui amb el passat; tot nou i flament, sortint de la botiga, com els bitllets amb què ho han comprat. Ame-

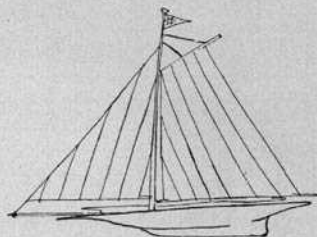

ricans que han prosperat a Europa, veus ho aquí. Per això celebren la presència d'aquests florers, del rellotge i de la cònsola, suficients per redimir el parament de tantes cases que ara s'estilen.

Veieu, en canvi, les dues testes que hi ha a uns angles de la sala potser val més que no les observem d'a la vora i, sobretot, que no les toquem. El guix, amb tot i la seva resistent aparença de marbre o de bronze, té males bro-

mes. Aquests escultors ho adineren també tant...

Gai descobriment! A la casa hi ha infants: aquestes joguines, la nina i la balandra, posades damunt de la cornisa del sofà, ho proclamen. De seguida, però, un altre descobriment ve a entristir-nos: les joguines així conservades volen dir que en la casa es segueix el mal costum

d'allunyar-les del seu destí, que és el de ser fetes malbé per la quitxalla. Pobres infants aquells als quals els reis els porten joguines riques!

Aturem-nos ara davant d'aquesta que podríem dir-ne cornucòpia moderna. No s'hi pot dir res en contra. Un petit mirall així treu severitat a una sala. De dia, és com un esguard en el qual acuden a jugar totes les alegries de la llum, i, amb els canalsobres encesos, posa una mica d'esmail al misteri argentat de la nit.

I observem encara aquesta cistella plena a vessar de fruites tornassolades, símbol de generosa abundor, que completa la hieràtica presència del gat de la sort, tan pàrissenc, sedós i ondulat i amb aquets magnífics ullassos fets amb dues agulles negres. Que el sentit supersticiós que l'ha dut aquí es faci realitat... Ara... No; ara prou. Sentim passes — com diuen a les comèdies — S'ha acabat l'espera.

EL CLIENT IDEAL

Després d'haver passat divuit hores al cercle on, des del dia abans, cercava endebades d'assolir fortuna, el comte Joan Carles de la Chaumette, va decidir-se a eixir.

Eren les deu del matí: el comte havia arribat a la casa de joc el dia abans, a les set del vespre; havia sopat, ressoptat i dormit, i ara anava caminant per la ciutat sense un sou a la butxaca, amb l'estómac buit,

però amb la joia al cor, perquè feia sol, perquè hi havia belles dames, i perquè el primer vehicle que havia reparat duia damunt el fanal el número 2124, les xifres del qual, sumades, feien un total de 9, la qual cosa, com tothom sap, sempre es senyal de sort infal·lible.

En havent caminant per espai de vint minuts, qui-sap-lo interessat en l'espectacle que oferien els carrers de París, el comte va tenir gana. Aqueix noble gentilhome tenia per principi de no contrariar cap de sos desigs, no privar-se de res, i satisfer tot seguit cada capritxo. Però en les circumstàncies actuals, la cosa no era pas aïvent. No tenia pas crèdit a cap restaurant, i el menjar del cercle no s'obria fins a les vuit del vespre.

Tot passant davant d'un magatzem, evocà la història de la pobresa de Chateau Thierry, que va robar un pa per a nodrir els seus fills, i aquest record va enternir-lo molt.

Ro i pensant-hi, arribà, sense darse'n compte, al carrer de Rivoli. A la cantonada del carrer de Montorgueil, una flaireta de patates fregides, que ell respirà voluptuosament, com si respirés, entremesclats, tots els perfums de l'Àrabia, li esperonà encara més la gana.

Justament va topar amb el venedor d'ostres. Tot fenyent indiferència, se li acostà, atret per l'olor del marisc, i gustant a l'avenç la seva sabor exquisida, obri la conversa amb el venedor.

— Soc, — feu amb aire de noblesa, — el comissionat en crustacis que proveeix a galrebé tots els grans restaurants de París, i actualment no estic gens conforme amb el meu proveïdor habitual. M'han parlat de vostè, i voldria veure les seves especialitats.

Humil i agroït, el venedor va acutlar-se a atendre'l, i l'invità a tastar els seus articles, dels més barats, als de més preu.

Amb un aire de consumadíssim expert, tot assaborint adés i ara un vinet blanc amb el qual l'obsequiava el venedor, el comte anava comparant les diverses mostres. Del·librava davant les ostres, menyspreava els musclos, i no acabaven pas de deixondir son entusiasme als mol·luscs massa populars. Com que les ostres eren precisa-

ment la menja més cara, el negociant s'aprofità d'aquella preferència per a alabar el bon coneixement i el bon gust del seu client.

Havent així reunit en son estómac tres dotzenes d'ostres, el comte sol·licità la llista dels preus corrents, tot anunciant una comanda pròxima, i se n'anà, respectuosament saludat.

Havia menjat massa i es sentia feixuc: li mancaven fins i tot forces per a caminar, i pensà en un passeig pels carrers més anomenats, a través dels boscos ombrívols d'un vehicle confortable.

Entrà en una casa d'automòbils, i demanà si li podien vendre un magnífic 60 H. P. que el negociant havia posat a l'aparador, per tal d'atreure els clients.

Assabentat de son preu, que era cinquanta mil francs, es va indignar, i tot regatejant per espai de vint minuts obtingué suc-

cessivament una rebaixa de tres mil francs, la promesa d'una doble carrosseria, d'un joc complet d'accessoris, d'un parell de pneumàtics de recauvi i de dos fanals, que eren capaçs d'il·luminar a dos quilòmetres de distància, i a la claror dels quals podria fins i tot llegir còmodament un diari.

— Molt bé, — feu el comte, amb una punta de menyspreu, — però no tindrà la pretensió que jo us lliuri quaranta-set mil francs per una màquina que no conec. A l'aparador, sembla bonica, però qui m'assegura que no es malmetrà en un recorregut de vint quilòmetres? — [Vint quilòmetres! — exclamà el negociant amb indignació desolada. — Ni en

cent, ni en doscents quilòmetres! M'hi jugo qualsevol cosa: pot recorre cinc-cents quilòmetres sense haver de canviar ni un cargol.

— No cal pas tant per a la prova... Bé, digui al seu mecànic que em porti senzilla-ment a donar un tomb, i farem cap aquí.

Va ésser una passejada deliciosa. En tornar, ja a nit, el comte declarà que l'automòbil li plaia, però que consumia massa nafta, per la qual cosa s'estimava més un auto més petit.

Convingueren que al sendemà provera un 18 H. P. que l'encararia de totes passades.

Només dues hores li restaven al comte per a descansar un poc abans de sopar en el cercle. Una mica atarantat pel bé de Déu de tanta airada, es sentia llanguir. Aleshores, com que tenia una

ànima no pas exempta de poesia, entrà en una botiga de fonògrafs, amb l'excusa de comprar-ne un, i repantant-se còmodament en un sofà, mig alcucats els ulls, feu posar els discs de les millors òperes: «Manon», «Pagliacci», «Tosca»... La venedora era bonica i, com a comerciant ben ensinistrada, es mostrava tota amant. Així, doncs, havent-la examinada qui-sap-lo, el comte, saturat de melodies, aprofità la solitud per a confessar que desitjava casarse, però que mai no es casaria sinó amb una dona que conegues

perfectament, que es refiés bé d'ell.

Casualment, en aquell instant el fonògraf s'enjega de les primeres notes de la

Marxa Nupcial de Mendelssohn!

(Bellaterra trad.)

PIERRE MORTIER

E. GALVEY

LES EXPO

(Galeria Arebas)

ALBERCOQUER

LA RAMADA

Foto. Arebas

S I C I O N S

J. COLOM

(Galeria Dalmau)

PAISATGE

PAISATGE

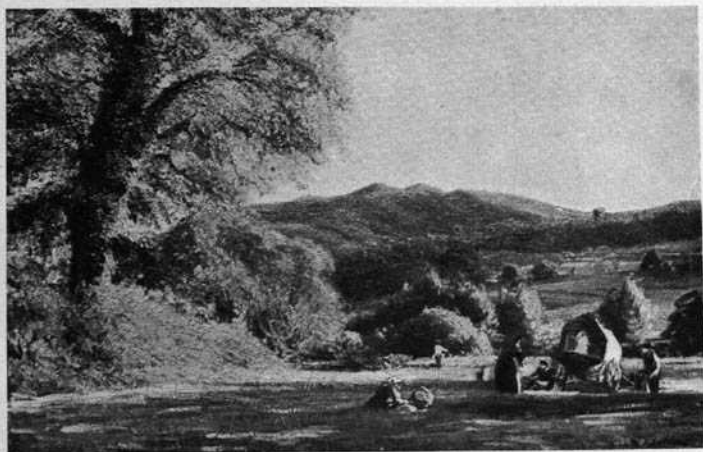

Foto. Serra

LUCIEN LELONG

« RÉGENCE »

Vestit de tarda, de crepó de satí negre, guarnit amb organdí i puntes veritables

« QUIPROQUO »

Vestit de tarda, de crepó de xina negre, amb botons de fantasia

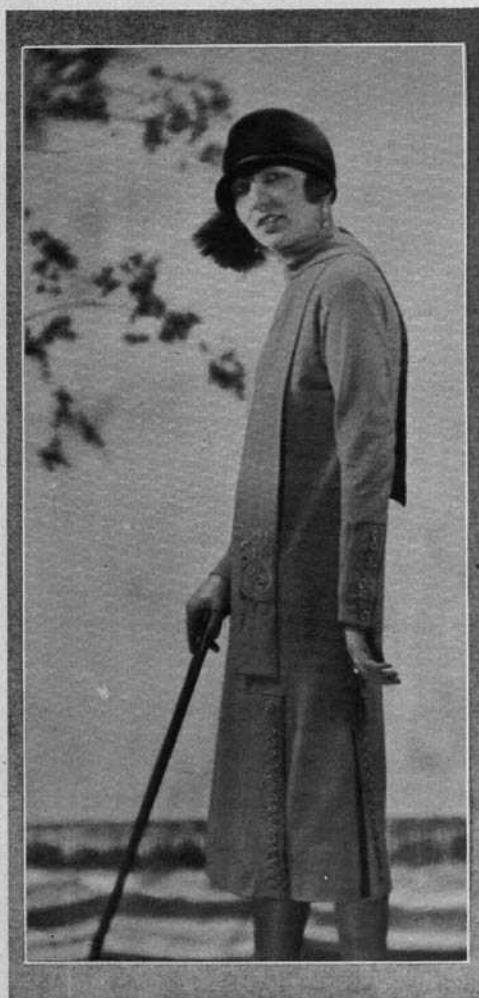
Fot.
Rahma

« MEARJOLAINE »

La fusió del bon gust i de la sumptuositat, tan difícil d'aconseguir, apareix en aquest vestit de nit, de crepó de georgette tar-güesa, enterament privat i ornamentat amb bra-deries de plata i amb cigne natural

JEAN PATOU

«FOOTING»

Per als migdies d'ara, assolats i dolços, escan un vestit que, abrigant encara, mostri en tota la seva estoltesa el cos de la dona elegant: com aquest, de gersel beige, guarnit amb broderies del mateix color

«PALAIS DE GLACE»

Vestit de tarda, de crepsí «marocain» verd ametlla i cinturó de pell, blanc

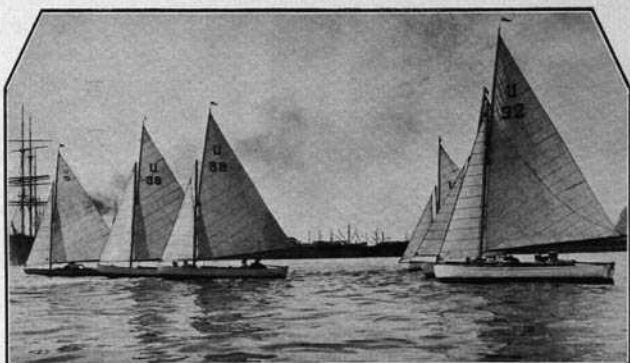
Fot.
A. Guillot

«TRIPOLI»

Vestit de tarda de kasha blanc, brodat vermell i fons marró clar

*De les darreres
regates de ba-*

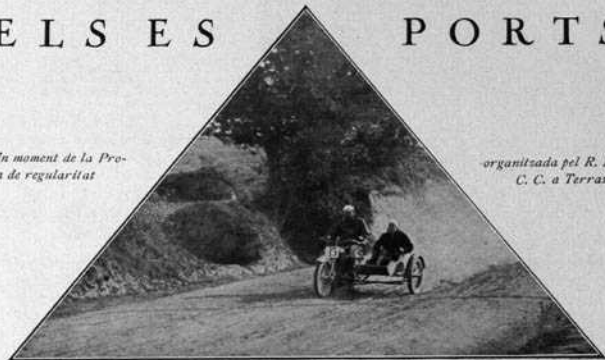

*landres al port
de Barcelona*

Foto Colom

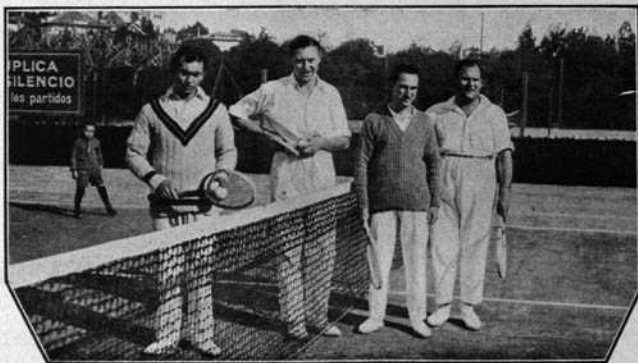
ELSES PORTS

*Un moment de la Pro-
va de regularitat*

*organitzada pel R. M.
C. C. a Terrassa*

*El match
Queen's Club
de Londres—
R. Barcelona
L. T. Club*

*Senyors
Sharpe i Ha-
dingham con-
tra Riera
i Tormo*

V. Campanelli i Filles

Archs, 6, entressol

Capells i Abrics

Rebudes les novetats de la temporada que comença

Directora de la secció de capells

Srta. RITA MILLET

CAIXA MUTUA
POPULAR

ECONOMAT DE BARCELONA

ESTABLIMENT MODEL EN TOTA CLASSE DE QUEVIURES
CARNISSERIA - PEIXETERIA - ULTRAMARINS
FRUITES - VERDURES I COMESTIBLES

RAMBLA DE CATALUNYA, 80 - TELÈFONS 1557 - 279 G.

GRANJA ROYAL I SALÓ DORE

PREDILECTES DEL BON PÚBLIC BARCELONÍ

PASTI-
SERIA,
LLET,

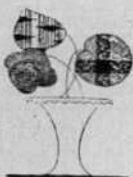

NATES
I CHAN-
TILLY

De 5 a 8, tarda: TES-TZINGANS. De 10 a 12, nit: GRANS CONCERTS pel renomnat quintet «Toldrà». De 12 a 2¹/₂ de 3 de la matinada: les sens rival SORTIDES DE TEATRE amenitzades per l'orquestrina «Royal»

DIES DE MODA: DIMARTS, DIJOUS I DISSABTES

DENTIFRICS-POLVOS-ELIXIR

No els
deixa-
reu

Pro-
veu-
los

Diferents de tots els altres, els polvos són enterament solubles
X. ARAGÓ - Ronda de Sant Pere, 50

No s'ha de témer al mal temps
amb la meravellosa carrosseria

equipada en els nous models
STUDEBAKER

“ **D U P L E X** ”

En menys de 30 segons, sense
necessitat de baixar del cotxe ni
tan sols parar-lo, un automòbil
destapat pot transformar-se en
tancat, d'un luxe i confort
incomparables i a prova de to-
tes les inclemències del temps

Aquest dispositiu exclusivament
creat per la casa **STUDEBA-
KER**, equival a tindre dos cotxes,
un d'obert i un altre de tancat,
amb totes les comoditats i
refinaments imaginables

DOS AUTOMOBILS SOLAMENT PEL PREU D'UN!

ESTUDEBAKER

ÉS LA ÚNICA MARCA QUE POSA EN MANS
DEL PÚBLIC AQUESTES AVANTATJES

Representació General per a Espanya:

Stevenson Romagosa i C.

VALÈNCIA, 295 - BARCELONA

Soló **STUDEBAKER**

I. PONS

PASSEIG DE GRÀCIA, 54

Dr. DURAN · Metge oculista Consultes: tots els dies de 10 a 11 i de 4 a 5. Almorcos i dinorcos de 4 a 5 i de 10 a 11 a 12. RONDA UNIVERSITAT, 31	Dra. Teresa Campañá i Cassi La Isidora de la Realidad de París · «Membre de la Société de Médecine et d'Hygiène Tropicales de Paris» Consultes de 11 a 12 i de 2 a 4 Diagonal, 432, 1.ª, 1.ª	Institut Quirúrgic Dirigit pels Drs. Emili Miragás i Siste Pérez Girons, 24, 1.ª, 1.ª
Dr. Francisco X. Cairó Consulta de 3 a 5 Ronda Sant Pere, 74, pral. 2.ª Teléfon 265 S. P.	JOIES VILANOVA Unió, 6 Casa Roca PLACA DEL FI, 3 (D'AVANT L'ESGLÉSIA) Ganivetes, existo en i tota mena d'vines de tall N. valles de totes marques · Taller d'esmolador	J. ROCA, S. en C. Antracta, Cook per a calefacció i cuines Servei a domicili: MUNTANER, 96 ; Tel. 291. 00. BELLES A Massatge · Depilació elèctrica · Oxidació · Perfumes · Tintures, etc. INSTITUT DE MASSATGE Rambla del Centre, 7 · (davant del Liceu)
DR. JAUME LÓPEZ Roger de Flor, 164		MALATÓ Modas Rambla Catalunya, 9, pral.
MOBLES BUSQUETS DECORACIO PASSEIG DE GRACIA, 36 BARCELONA		
VIDUA DE W. GUARRO FÁBRICA DE PAPER DE TINA · Fundada en el segle XVIII Proveïdora del paper segellat de les Repúbliques Argentina, Xile, Perú i Uruguay. — Paper de fil de totes menses. — Paper de barba. — Paper ofici. — Paper per a edicions. — Paper tela. — Paper especial per a dibuix. — Cartrolines. — Cartrolines de colors. — Cartrolines de fil per a cartes. — Targes. — Carnets. — Sobres. — Estotxeria, etc., etc.		
GALERIES DALMAU EXPOSICIONS Objectes d'Art · Antiguitats PASSEIG DE GRACIA, 62	BETULOPTICAL-CUYÁS ARTICLES D'OPTICA ● ● ● PRAT DE LA RIBA, 78 BADALONA	
JOSEP SAULEDA ● FÁBRICA DE LONES, LONETES I TELES PER A ESPARDNYES SANT POL DE MAR (Barcelona)		
JOSEP FORS ● FÁBRICA DE GÉNERES DE PUNT CANET DE MAR (BARCELONA)		

A PASTA PÈR A AFAITAR

NIX

ha estat elaborada pensant no sols en que ha de suavitzar el pèl per a fer-lo tallable sense gran esforç, sinó pensant també en que curi l'epidermis de tota irritació, grans, rojors, etc.

La PASTA NIX

és, doncs, un factor preciós per a l'operació d'afaitar-se i al mateix temps un producte d'higiene per a la pell.

Usant la PASTA NIX

s'eviten tots els perills de contagi, no sols per la naturalesa de la Pasta en si, sinó també per que s'eliminen sabons, brotxes, vasos i tota mena d'objectes porta-microbis.

Usant la PASTA NIX

simplificarà l'operació, d'afaitar-se, hi emplearà tres o quatre minuts, no sentirà després cap irritació ni molèstia a la pell i, si la tenia abans d'afaitar-se, li desapareixerà, perquè, cal no oblidar-ho, LA «PASTA NIX» ES, ABANS DE TOT, UN PRODUCTE PER A L'EPIDERMIS

DEMANI-HO EN DROGUERIES, PERFUMERIES, ETC., AL PREU DE 2'50 PTES. TUB

Tapes per guardar
el primer volum de

Bella-terra

Tapes soles 4 pessetes
Tapes i relligar 6 "

Per encàrrecs a la nostra administració:
Carrer del Dí, 13, 1.er
Barcelona

Fàbrica de Rentat, Pentinat i Filatura de Llana
de la societat anònima

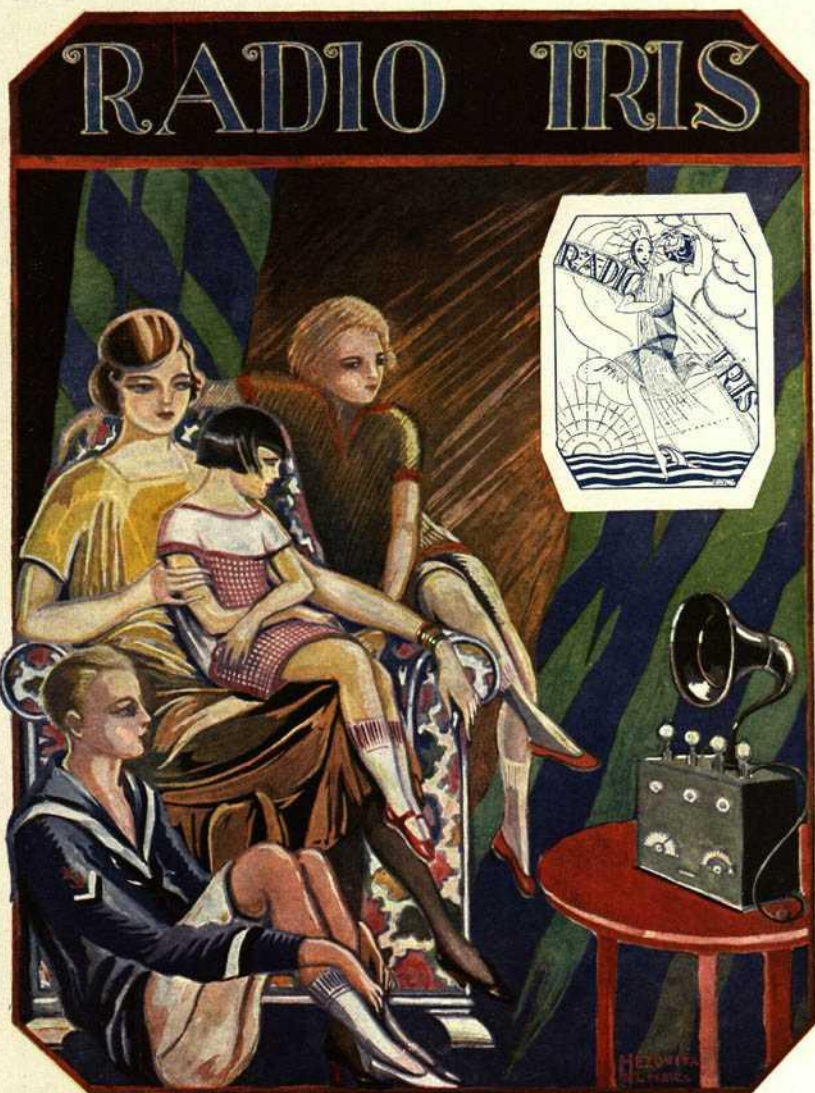
Succesora de
Cuadras i Prim

Fàbrica de Filats d'estam fundada en 1840

Estams per a tota classe de teixits, fils i metxes per a la fabri-
cació de toquilles, paqueteria d'estam i llaneles de tots colors
i classes per a mitges, labors, etc.

Ctrafagar, 26 (Passatge de l'Indústria)

Barcelona

DIAGONAL, 460 (entre Passeig de Gràcia i Rambla de Catalunya)

LINCOLN

EL COTXE DE GRAN LUXE I CALITAT

